

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MASA TAKVİMİ
HEDİYELİ!

maksat
yeşillik
olsun..

SAYI 70
ARALIK 2018
FİYATI 9 TL
KİTAPÇIĞI 10 TL

İnsan daima sevdiğiyle sinanır

Çalılık

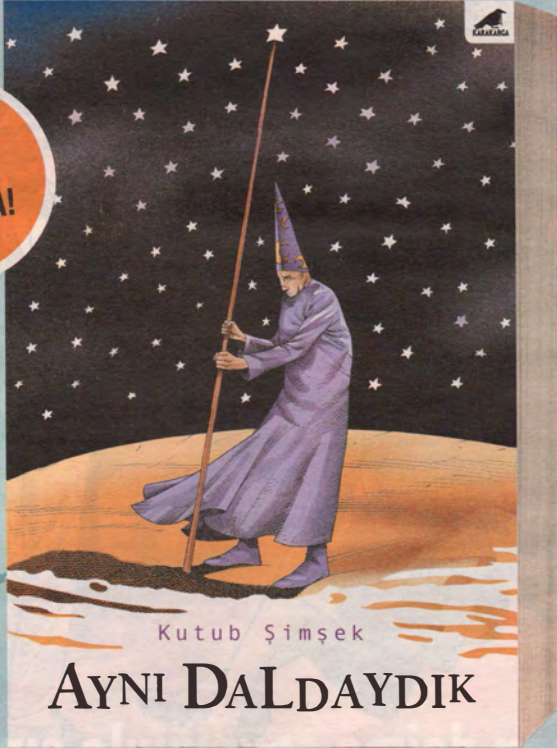
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://ranney.org>

LALE MİHANIK | FERİHAN ŞENOL | AFE TEMİZKAYA | HANCI KÖKÇÜ | İZZET KÖKÇÜ | SELÇUK ERDEM | SINEM SAL | ALI LIOAR | NİLİPEK
MEHMET ANIL AKSOYSETİST | İZZET KÖKÇÜ | İZZET KÖKÇÜ | İZZET KÖKÇÜ | İZZET KÖKÇÜ | İZZET KÖKÇÜ | İZZET KÖKÇÜ | İZZET KÖKÇÜ
KEMAL YAROL | HAYDAR ERGÜLEN | HAKAN BİÇAKCI | BAŞAK BUĞDAY | İLHAMİ ALGÖR | ERTUĞRUL MAVİDOĞLU | ELİF TÜRKÖLMEZ | İSMAİL GÜZELSOY | VEDAT ÖZDEMİRDOĞLU | M.K. PERKER
AFİFE KÜÇÜKBENLİ | BENİT HAMET | CEREN CEVAHİR GÜNDOĞAN | BİROL TEZCAN | ÖMÜR ÜZEL | SİDİK AKBAYIR | İLKAY YILDIZ | HAKAN KARATAŞ | LEVENT GÖNENCİ | PINAR ERGÜN | REWHAAT

“Kutub’un hikâyeleri konfeti saçan bir yanardağ gibi.”

Murat Menteş

**KİTAP-
ÇILARDA!**

Kutub Şimşek

AYNI DALDAYDIK

KARAKARGA
Yayıncılık

Başka Dünyalar Mümkün...

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Mehmet Ali Arşınserdar

karakarga.com

karakargayayin

karakargayayinlari

karakargayayinlari

“Çalikuşu” Feride’yi gayet iyi tanıyor, çok seviyor ve ona saygı duyuyoruz. Aşığız, hayranız. O bizim hem hayalimizdeki, hem de idealimizdeki kadın.

“İNSAN DAİMA SEVDİĞİYLE SINANIR”

MURAT
MENTEŞ

Çalikuşu çok okunan romanlardan biri. 1922’de yazıldı. Neredeyse 100 yıldır Çalikuşu’nu okuyoruz.

“Çalikuşu” Feride’yi gayet iyi tanıyor, çok seviyor ve ona saygı duyuyoruz. Aşınayız Feride’ye. Aşığız, hayranız. O bizim hem hayalimizdeki, hem de idealimizdeki kadın.

İSTANBUL’DAN HAVALANAN MELEK

Çalikuşu defalarca sinemaya uyarlandı. TV dizileri çekildi. İngilizler için Jane Austen’in Gurur ve Onyırgısı neyse, bizim için de Reşat Nuri’nin [1889-1956] Çalikuşu’su. Tüm aşklarımızın hızasını belirleyen hikaye Kâmrân’a duyduğu sevdâyı, tam on sene kalbine taşıyan, Anadolu’da gittiği her yere hasretini, sevdasını ve ümidini götüren Feride... Usta bir romancının, Reşat Nuri Güntekin’in tasarlayıp takdim ettiği eşsiz kadın.

100 YAŞINDAKİ GENÇ KADIN

Reşat Nuri Bey, Çalikuşu’nu yazdığında 32-33 yaşındaydı. Ve bu kitap dördüncü romanıydı. Kimilerine göre, onun aslı büyük aşk romanı [ne Çalikuşu ne de Dudaktan Kalbe] Ateş Gecesi’dir. Olsun. Biz gene de Çalikuşu’nu daha çok seviyoruz. Feride’den başkasını görmüyor gözümüz. İmkansız başarıları, sadakat timsali, melek yüzü Feride. Biz de ona sadığız.

Kâmrân şavalığını da Feride’nin hatırına hoşgörürüz. Dünya harikası bir kadının gönülündeki adama, Kâmrân salozuna, Doktor Hayrullah Bey gibi biz de sesimizi çıkarmıyoruz.

Erkekler olarak, talihinden ötürü o sersemeye imreniyor, hatta onu biraz kıskanıyoruz. Romanda, Feride’nin reddettiği subaylar, müzisyenler, din adamları, öğretmenler ve daha bir sürü talipe aynı makus talihli paylaşıyoruz.

Fransız mektebinde okumuş öksüz, yetim Feride. Anadolu kasabalarında, köylerinde öğretmenlik yapan dilber.

Muzip ve müşfik. Bilgili ve mütevazı. Asil ve fedakar. 100 yaşındaysa ve hâlâ çok güzelsin. Bin yazı Feride. Mehmet Ali & Akşamsefası

DÜNYANIN EN BÜYÜK AKTRİSİ: TÜRKÂN ŞORAY

Beyaz perdedeki Feride, Türkân Şoray’dır. Dünyanın gelmiş geçmiş en büyük aktrisi olan Türkân Şoray. Başka kim olabilir! Türkân Şoray gerçekten aktrislerin en büyüğü müdür? Evet. Google’a girin, “Türkân Şoray” yazın ve görsellerle tıklayın. Şoray’ın fotoğraflarına bakın. Her birinde afallatıcı derinlikte ifadeler görürsünüz. Üzgün, sevinçli, şuh... vb düz

mimikler değil. Karmaşık fakat berrak ifadeler. Bir fotoğrafında “Seni çok sevmişim ve şimdi beni bırakıyorsun öyle mi, kalbim parçalanıyor fakat gene de dayanacağım” diyen bir yüzle karşılırsınız! Bir başkasında “Haklı olmak canımı sıkıyor, hepimizi gebertersem de boş, biliyorum, içimdeki yaşama sevincini tümüyle yok etmenize izin vermeyeceğim” der gibi bakar. Fotoğrafından “Güzel, cazibeli ve arzuluym fakat aşkı zekice ve neşeli bir oyuna

ÇALIKUŞU TÜRKÂN ŞORAY KARTAL TİBET

Haklı olmak
canımı sıkıyor...
içimdeki
yaşama sevincini
tümüyle
yok etmenize
izin
vermeyeceğim.

Arzu ve Semra
Osman
F. Seden

İsmail Özgür
KEMAL KURT
İsmail Özgür
NEDİM V. OTTAM

dönüştüremeyecksen bana ilişme genç adam" dediğini okuyabildiğinizi kaç oyuncu var? Soray'ın o her biri kaside uzunluğundaki binlerce ifadesini başka kimde bulabilirsiniz? Sophia Loren'de, Brigitte Bardot'da, Nicole Kidman, Angelina Jolie, Mağân Fox'ta mı kimde? Türkân Şoray hiç film çekmeseydi, bir oer yalnızca fotoğraflarından tanısaydık, gene de dünyanın en büyük aktrisi olurdu. Halilye, Feride'nin sevdasını ve gururunu, metanetini ve özlemini, kırıklanlığını ve dayanıklılığını da o üstlenmiştir. Giydiği tüm elbiseler yakışır, ağzından her daim bal damlar, gözlerinden bile yaş diye bal akar onun.

EDEBİYATTA REŞAT NURİ, SİNEMADA OSMAN SEDEN

Çalıkuşunun unutulmaz filminde Osman Seden'in imzası ve mührü var. Senaryoyu yazmış ve filmi yönetmiş. Gayet sadık ve başarılı bir uyarlama. 1966'da nasıl böylesine güzel bir film çekebilmiş, şayşör insan. Daha acayibi, 1986 yapımı tv dizisinin de senarist ve yönetmeni Osman Seden'dir. O günleri hatırlıyorum. Dizinin genç yıldızı Aydan Şener'e herkes hayrandı. Sadece 7 bölümü dizi. 2 ay bile sürmedi. Fakat izleyen herkes hâlâ etkisinde.

HEPİMİZE ÖRNEK OLAN KADIN

Çalıkuşu, 1922'de yazıldı. Cumhuriyet'in ilanından önce. [İstiklal Marşı'ndan 1 yıl sonra.] Peki, Feride nasıl Cumhuriyet kadınlarının ikonu oldu? Evet, garip bir biçimde, Feride'nin şahsında modern Türk kadını Cumhuriyet'ten önce doğdu. Romanın kurucu işlevinin çarpıcı bir örneğidir Çalıkuşu.

İçinde yaşadığı toplumun hem kahrını, cefasını çeken hem de onun ilerlemesine çalışan kadın... Emegiyle hayata tutunan, haysiyetli, saygıdeğer kadın...

Erkeklerin dünyasında kişiliğini inşa edebilen kadın... Neşesini ve yaşama sevincini canlı tutabilen kadın... Toplumun değerlerine küçümseyerek değil, yapıcı, onarıcı bir gözle bakan kadın... Birey olmanın ötesinde, kişiliğiyle, ürettiği yaratıcı çözümlerle saygınlık kazanan kadın... Gururunu, o büyük aşkıdan da üstün tutan kadın... Mahrumiyet ve kıtlık yıllarında bile bilgi'nin insanı yaşıtan asıl değer olduğunu gösteren kadın... Sınıf farklarını umursamayan, yoksullarla haşırneşir olan eşitlikçi kadın... Yurdunu, milletini uzaktan değil, yakından seven kadın... Suskunluğu da en az sözleri kadar manalı kadın... Sadece kadınlara değil, erkeklerle de örnek olan kadın...

FERIDE'NİN PORTRESİ

Ülkemizde kadınların erkeklerden daha entelektüel, daha hoşgörülü, daha yapıcı, daha dayanıklı, daha özgür, daha barışçıl, daha özgürlükçü, daha çalıskan... olmalarında Çalıkuşu'nun payı vardır muhakkak. Reşat Nuri, bir bakıma, Feride olmayı teklif etmiştir. Bununla birlikte Feride'nin portresi de Türk kadınına bakılarak çizilmiş olsa gerek.

MELODRAM DEYİP GEÇME

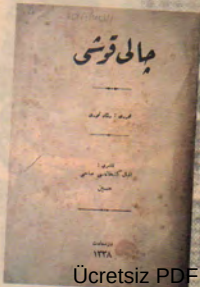
Kimileri "Çalıkuşu'nun toplum tarafından benimsenmesinde, melodram olmasının payı büyük" der. Melodram, yani tesadüflere dayalı, kolaycı yöntemlerle duygulandıran, acıklı hikaye. Fethi Naci de romantik tesadüflere dikkat çeker ve bunu bir zaaf olarak işaret eder. Birincisi, Çalıkuşu bildiğimiz anlamda melodram değildir. Toplumsal, tarihsel, siyasi, dini, psikolojik, bürokratik, ekonomik ve cinsel sorunlara saygıdeğer bir samimiyetle eğilen, üstün nitelikli bir romandır. Feride - Kâmrân aşkı da her şeyden önce, etkileyici

bir biçimde kadının ziyavesinden anlatılır. Aşık olan, aşk'ın öznesi kadındır. Sadece tutku, hasret ve ıstıraptan ibaret bir sevdâ da değildir bu. Sorular, eleştiriler ve özsaygı söz konusudur.

250 GRAM MASAL

Niyetim, halkı, Fethi Naci gibi kıymetli bir eleştirmene veya onun görüşlerini benimseyen yazarlara, akademisyenlere karşı kıskırtmak değil. Aksine, Çalıkuşu'nun hangi bakımlardan daha esaslı ve sağlam olabileceğine dair görüşleriyle, günümüz romancılarına yol göstermelerini önemsiyorum. Beri taraftan, Çalıkuşu, bir tek romanın hayatımıza katabileceği zenginliği ziyadesiyle sunuyor; bu hakikati de kabul etmek gerekiyor sanki? Ayrıca... çoğumuz gerçekten de "kolayca duygulanmıyor" muyuz? Acıklı hikâyeler başımızdan geçmiyor mu? Ömrümüz tesadüflerin belirleyici etkilerinden tümüyle arınmış şekilde mi akıyor? Hayatımızda 250 gram olsun masalsılık yok mu? ✨

Aşık olan, aşk'ın öznesi kadındır. Sadece tutku, hasret ve ıstıraptan ibaret bir sevdâ da değildir bu.

Gürültüde...

İYİYE MEYİL, GÜZELE DOĞRU

**Seninle ben merhabayı
kesmemeliyiz.
Çünkü orada bir ihtimal var.
Sen ihtimal orada.**

Sanki fukara köyün simyacısıym. Teneke öte beri yığılmış kapıma, bütün göz köyümün içine bakar altın edeyim diye.

Çünkü bu gürültüde, öyle bir şey söyleyeyim ki sebebin ben olayım; pes etme. O kadar güçlü bir şey söyleyeyim ki kalbinden kırılı üstüpsi gibi sarkan o tümör sökülüp gitsin. Bir söz ki bu dünya, öteki dünya teferatı olsun; üçüncü bir dünya kurbet olsun. Biz söz; kötülüğün kellesini tek darbede alsın, bir çocuğun tahta kılıcı bir taredüzsüz.

Aniden buluvereyim o sözü. Meteliksizken cebinden 200 lirallık banknot çıkmış gibi, bozuk araba dağ başında kar altında aniden çılmış gibi, işsiz kalmışken bir dosttan "Gel yarın başla kardeşim" diye gelen telefon gibi, "Sen haklıydın" demesi gibi bir kükürün ahbabın - aniden müjde gibi gelvisin. "Doğru yahu!" deyiversin herkes okuduğunda. Herkesin gözünün önündeymiş de kimse görememiş nedense, alp elim'e kappı sözü "İşte burada" demişin, hemen sız vermışsin, herkese pay etmişim... olsun. Bu deli gürlüti bitsin, "nar gibi domatesleee beyaz peynir" gibi bir sabah zindeliği, gün berraklığı, gelsin bakışırız. Son on beş yılda olan her kötü şey silinsin, eski masalar kurulsun, "Neydi o yahu!" desin, gülsün.

Ancak heyhat, ben ne çaresiz şey. Tek başına dünyanın derdini bu cılız Atlas nasıl yüklenecek! Teneke ne yapasan yine teneke.

Bu gürültüye, bu hırgüre derman olacak o sözü bir kişi tek başına icat etmeyecek. Ben, o işlere yaramaz. Şiire yarar, anlamaya, anlatmaya yarar. Dünyayı değıştirmeye yaramaz. Tek başına "merhaba" diyemezsin kimseye eğer bşbüütün delirmemişsen. Ve ancak bir merhaba ile başlar dünya değışmeye. Tenekenin altın olma ihtimali o merhabadadır. Merhaba!

Hangi dilden olduğu tartışılrsa da, her dil kendince sahiplense de İsfahan'dan Mostar'a, merhabanın anlamının içinde ferahlık olduğu kesindir. "Gel buyur" da var içinde o sözcüğün, "Benden sana zarar gelmez" de. Barış da muhabbet de. Bir ihtimal var o sözcükte, iyi bir ihtimal, ihtimallerin en iyisi hatta. Bir ihtimale daha inanmak var, ölmek değil, yaşamakla ilgili. Ben ancak o ihtimali var edebilir ve ben, dolayısıyla sen de, o ihtimale inanmakla yükümlüyüm. Ahlakı bir sorumluluk olarak - ve hatta işler yiden iyiyi küçülemişse ahlakı bir zorunluluk olarak.

kayıtlar böyle tutuluyor gürültüde. Tarih boyunca böyle. Okudum, baktım, benim gibiler, sizin gibilerle böyle fışıldayarak neredeyse, böyle gürültüde zamanlarda "Buradayım" diyor, sormak için "Ey okur sen neredesin?" Gürültüde bizim gibiler birbirini bağırarak değil, fışıldayarak buluyor insanlık tarihinden öğrendiğime göre.

Bir sınavdan geçiyoruz hep birlikte. Anadolu kadar küçük değil sınav, dünyanın yeni kıtasında süren bir korku sınavı bu. Korkuyla denenen insanlık - kaç kere söyledim acaba bunu! - ancak bir ruh posasıyla kalır geriye. Korku, insana göre değil. Onlar hep beraber, biz... Sen ve ben. Yetmez mi?

Seninle ben birbirimizi dövmemeliyiz. Seninle ben bir de birbirimizi sınavı çekmemeliyiz. Seninle ben bir ihtimal yaşamakla ilgili. Seninle ben "merhabayı kesmemeliyiz". Çünkü orada bir ihtimal var. Son ihtimal orada.

Yalnız değiliz. Kaç dilde insanlara sordum, senin gibilerle, benim gibilerle, hepsi senin gibi, "Delirtmeye mi çalışıyorlar bizi?" diyor, sonra zaman geçiyor "İmkani olan

delirsin" diyorlar, en son, bütün şakalar bitince durup soruyorlar senin gibilerle benim gibiler, "Ne yapıyoruz?"

Yazar, bu çağda fukara köyün simyacısı, kapısında bir teneke yığını. Yazar, devrim yapmakla değil, geleceği bilmekle de değil ama tenekeyi nasıl altına çeviririz, bu gürültüden bir şarkı nasıl çıkarırız, hangi söz bu yolu açar, bunu düşünmekle sorulmuş. O sebepten işte, ben fakir, kapıyı açıp bağırıyorum, "Toplanın ey ahalii!" Herkes kulak kesiliyor, sanıyorlar ki icat işi tamam, kurtulduk bu teneke yığından. Ben de diyorum ki, içimin en içinden, "Merhaba!" Köylü gergin, köylü umutsuz. Birazdan eşek sudan gelene kadar dövecekler beni. "Durun" diyorum, "Buldum yahu!" Son bir şans veriyor öfkeli kalabalık. "Merhaba!" diyorum. Bağırıyorum. Yüz kere belki, "Merhaba!" İçlerinden birinin anlamasını bekliyorum. Çünkü ofkeli kalabalıkları bir kişinin tereddüdü bile iyileştirir. Ve teneke ancak iki kişilik işlişlerde dönüştürebilir başlar altına. Sonra çoğala çoğala.

O sebeple Merhaba! Merhaba... Bir insanı sevmekle... İnsan sevmekle... Zarafetle, cömertlikle, ozenle, inatla. ✨

**Gürültüde
bizim gibiler
birbirini
bağırarak değil,
fışıldayarak
buluyor.**

Gürültüde yazıyorum bu sözleri. Çünkü

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

2018

dünya/caz

her
sanat
her
renk
sanat

4 aralık salı 20.30

SARAH MCKENZIE

25 ocak cuma 20.30

ARIADNA CASTELLANOS

19 şubat salı 20.30

THE TIGER LILLIES

27 şubat çarşamba 20.30

ARTURO SANDOVAL

11 nisan perşembe 20.30

**FRANCESCA GAGNON & RENE DUPERÉ
SEMPLICE QUARTET**

ÖMÜR UZEL

Eskidenbeş şey öğrendiniz mi âlim olurdunuz, şimdi kitaplardan el çektiniz mi, 15 günde cahil oluyorsunuz. Sizi cehaletten kurtaracak tek şey; okumaktır!

UĞRUNA ÖLÜNESİ ÖZGÜRLÜKLER YOKTUR

SANAT MUTLAKA ÖZGÜR OLMALI

Uğruna ölünesi özgürlükler yoktur. Bu çok iddialı bir laf ama doğrudur. Özgürlüklerin ne kadar sınırlanacağı konusunda konsensus vardır. Çok özgür bırakırsanız yanlış işler de yapar insan. Çok kısıtlırsanız, o da olmaz. En azından ayyıp olur. O nedenle özgürlüklerin ne kadar serbest, ne kadar sınırlı olacağına yönetenlerle, yönetilenlerin birlikte karar vermesi gerekir. Bunun da adı zaten demokrasidir. Sanata gelince, sanat mutlaka özgür olmalıdır.

LAİKLİK YANLIŞ TANIMLANDI

Laikliğin tarifini yeniden yapmak gerek. "Devlet işleriyle, din işlerinin ayrılmasıdır" dediler. Doğrudur! Din işleri ile devlet işleri çatıştığında, devletin bunu düzeltmesidir laisizm. İnanana da inanmayana da eşit uzaklıkta durur ama hepsini özgür bırakır.Yeter ki şiddet unsuru kullanılmamasın, dayatma olmasın. Buna bir açıklama getirmek gerek: Şiddet unsuru olmaksızın da dayatma olur. Bu da olmamalı. Merhum Sosyolog Şerif Mardin'in "Mahalle baskısı" dediği olay, şiddetin çok benzeridir. Herkes başını örtüyorsa sen orada açık dolaşamazsın. Orada özgür değilsindir. O yüzden laiklik, bütün inanç sistemlerine, ateist olsun, deist olsun, imanlı ya da agnostik olsun hepsine eşit mesafede durur. Saygılıdır ama birbirlerini üzmelerini, yormalarını engelleyen bir sistemdir.

SEKÜLERİZM OLMAZSANIZ HUKUK SİSTEMİNİZ TARTIŞILIR!

Sekülerizm çok daha gerekli, ama çok daha farklı bir sistemdir. Sekülerizmin kaba tanımı, "Kamu yönetimi, dini esaslara dayandırılmaz" dır. Onun için laik ve seküler toplumlar, çağdaş ve demokratik toplumlar olurlar. Seküler olmazsanız, dini inançlara bağlı yönetim yaparsanız o zaman hukuk sisteminiz tartışılır. Miras meselesini

Maide Suresi'ne göre mi çözeceğiz? Yoksa 17 Şubat 1926'da İsviçre'den aldığımız Medeni Kanuna göre mi? Buna karar vermek lazım.

ATATÜRK'ÜN DEVRİMLERİNE DOKUNULAMIYOR

Biz iyi bir ülkemiz. Kimin sayesinde? Mustafa Kemal Atatürk sayesinde. Niye? Laikiz, seküleriz, eleştirel akıl kullanıyoruz. Bakın, Mustafa Kemal o kadar büyük bir insan ki, yaptığı devrimlere dokunulmıyor hâlâ. Karşı devrim gelişmesine rağmen yıkılmadı. Dünyanın dışına düşmezsiniz ki. Üzerinizden bu kadar alışveriş geçerken siz cumayı nasıl tatil yapacaksınız?

Dağın eteğinden bakınca, zirvesi farklı görünür. Oraya ulaşmaya çalışmak lazım.

İSLAM SOSYAL DEMOKRAT BİR DİN

Din, sosyal yönü olan bir kurumdur. Bu asla inkâr edilemez. Çok gelişmiş bir din de İslâm dinidir. Aslında en sosyal demokrat dindir. Yardımlaşmayı, paylaşmayı bu kadar göngören, iyiliği, güzelliği, yetim başı okşamayı bu kadar teşvik eden başka bir din yok. Doğrusunu alıp uygularsanız mükemmeldir. Zorlarsanız ve yanlış yorumlarsanız dayanılmazdır. O yüzden laik, seküler ve eleştirel akılla yönetilmek gerekir. İnsanları buna layıktır. Aksine de müstahak değildir.

MUSTAFA KEMAL BİR FÜTÜRİSTTİ

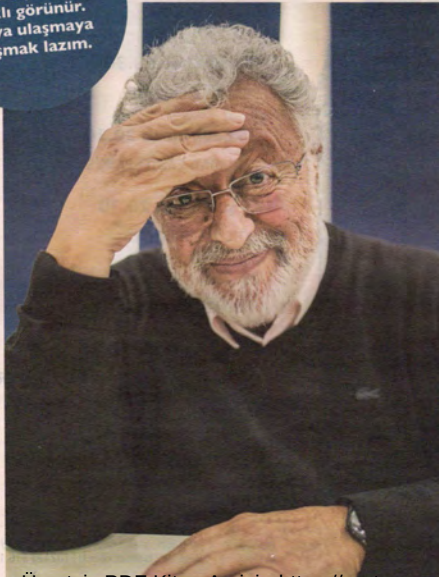
Atatürkçülük sonradan çıktı. Asıl olan Kemalizm'dir; fakat Kemalist yönetim ve sosyalist yönetimi! Bu ikisi bağdaşmıyor. Ben onları bağdaştırmayı çok isterdim. Biz bir türlü beceremedik o işi ama Mustafa Kemal'i doğru değerlendirmek, bizim koşullarımızda imkânsız görünüyor. O sadece bir asker değildir. Aynı zamanda müthiş bir strateji uzmanıdır. Ayrıca mükemmel bir fütüristtir. 1991'de Sovyet Rusya'nın patlayacağını 1936'da söylemiştir.

ATATÜRK'Ü DEĞERLENDİRECEKSEK, NIETZSCHE'LEŞMEK LAZIM

İstiklal Savaşı kağıtlarıla, evdeki arpa, buğdayla kazanıldı ama Rusya'dan da çok ciddi para aldık. Eğer Bolşevizmi yasaklasaydı Atatürk, Rusya o yardımı yapmazdı. Onlara da o ümidi veren bu stratejiler, bu zekâdır. Onun için o dehayı değerlendirirken deha seviyesine yükselmek, biraz Nietzsche'leşmek lazımdır. Çok aşağılardan değerlendirilmez o. Dağın eteğinden bakınca, zirvesi farklı görünür. Oraya ulaşmaya çalışmak lazım.

ORHAN PAMUK ELBETTE İSTEDİĞİNİ YAZMAKTA ÖZGÜR...

Orhan Pamuk, kötü bir yazar değildir. Hiçbir yazar kötü değildir. Bence söyleyecek sözü olan, bunu her yerde anlatmalı. Bir defa orada anlaşalım. Söyleyecek sözü olan, bunu kağıda da yazsın, kuma da yazsın, binaya da yazsın. Ham filme de yazsın. Ama

itiraf ediyorum, ben Orhan Pamuk'u hiçbir zaman severek okumadım. Orhan Pamuk, istediğini yapmaktada özgürdür ama ben de düşündüğümü söylemekte özgürüm. Ođul almadan önce, evrensel boyutta herkesin hoşuna gidebilecek ama ülkem lehine olmayan şeyler mırdanlamıştır.

TÜM KLASİKLERİ OKUDUM

Övünerek söyleyebilirim ki, dünya klasiklerinin hepsini okudum. A. J. Cronin'den tutunuz, Sovyet yazarlarına kadar. Dostoyevski, Tolstoy, Anton Çehov, Ivan Gonçarov, ayrıca Balzac, Victor Hugo... Türk edebiyatında da Hüseyn Rahmi, Sait Faik, Haldun Taner... Tabii Ömer Seyfettin de okuduk. Kadınları üst üste koyup, karını deşenler de biliyoruz. Aktör olmak işi, bunları bilmek lazım. Raskolnikov'u tanımasanız suçlu, suçluysa nasıl anlayacaksınız da oynayacaksınız? Kafka'nın Ceza Somürşesi'ni bilmezseniz mustebit bir yönetimin insanın sırtına harfleri kazıtan bir araç icat etmesini nasıl algılayınız? Okumak elzem. Eskiden beş şey öğrendiniz mi âlim olurdunuz, şimdi kitaplardan el çektiniz mi, 15 günde çahil oluyorsunuz. Sizi cehaletten kurtaracak tek şey: okumaktır!

FOLKLOR, HARS, KÜLTÜR...

Edebiyat, vazgeçilmezdir ama bunun için folklor, hars ve kültür birbirinden ayrıt edilmelidir. Üçü başka başka şeylerdir. Folklor yöreseldir. Folklorun içine şarkı girer, türkü girer, şiir girer, dans girer, yemek girer, büyü girer... Folklorunuz, saygın, güvenilir ve gelecek kuşaklara anlatılır olmalıdır. Yoksa zaten geçmez. Orada kalır, şişer. Hars ise belli popülasyonların, belli folklorları sürekli kullanmalarından doğan bir şeydir. Türk harsı, Ermeni harsı, Rum harsı bu demektir. Kültür de, bütün bunların uzun yıllarda birikmesi ve geçiren olmasıyla sağlanır. Bizim yaşadığımız coğrafyada yaşayan medeniyetlerin birikimlerinden istifade bize özgü bir kültürün gelişmesi olması büyük kayıptır. Biz ülkemizdeki bu müthiş kolajdan özünsmemiş bir kültüre ulaşamadık.

BEYİN VE ANNE

Sadece beynin gelişim evrimi aşağı yukarı iki buçuk milyar yıl. İnsan evrimi iki buçuk milyon yıl. İnsan beyninin sayısı 100 milyar hücreden oluşuyor. Her hücrenin 10 bin ila 30 bin arasında ara bağları var. Bunun gelişmesi, hücrelerarası elektriksel çalışıp kimyayla anlaşması ilk yetiştiği ortama bağlı. Ara bağlar doğduktan sonra oluşuyor. Eğer bu ara bağlar kültürel, ekonomik açıdan sağlam ve iyi bir coğrafi çevrede, temiz su ve sağlıklı gıda kullanılan ortamda gelişirse, o insan "iyi insan" olur. Bunu da yönlendirecek olan evde annedir. Ara bağlar burada oluşuyorsa annenin eğitimi ve annenin de çocuğa verdiği eğitim çok önemlidir. Anne iyiyse, çocuk kurtulur. Yani her şey annede başlar.

DENGEDE KALMAYI BAŞARINI

Her konuda dengede kalmayı başarayabilmek çok önemli. Denge çok önemli bir unsurdur. Zıtlıkların da dengesi vardır: Allah'ta da vardır, beyinde de vardır, Karl Marx'ta da vardır... Bu dengeyi tutturduğunuz zaman mutlu olursunuz. Ne çok serotoninin çok dopaminin Ali ve Akşemsefası

DİPNOT*

ÖMER GÖKSEL

**US'LU DEĞİLEM,
ABDALIM ÇÜNKÜ!**

Resim: Edvard Munch, *The Scream*, 1893

İKSV ETKİNLİKLERİNDE ÖNCELİK VE AYRICALIK SAĞLAYAN KART.

İSTANBUL
KÜLTÜR VE
SANAT
HAYATINDA
ÖNCELİK
AYRICALIK
İNDİRİM

Güzel yaşama sanatıyla ilgili tüm bilgiler lalekart.org adresinde.

İstanbul Film, Müzik, Caz, Tiyatro Festivalleri, İstanbul Bienali, İstanbul Tasarım Bienali ve Filmekimi'nin yanı sıra yıl boyu özel etkinlikler düzenleyen, Salon İKSV ile etkinliklere ev sahipliği yapan, kültür-sanat üretimine ve kültür politikalarının geliştirilmesine katkıda bulunan bir kurumdur. Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://fantey.org>

İstanbul Kültür ve Sanat Vakfı Ali & Akşamsefa Vakfı

İKSUV KART
İSTANBUL
KÜLTÜR
SANAT
VAKFI

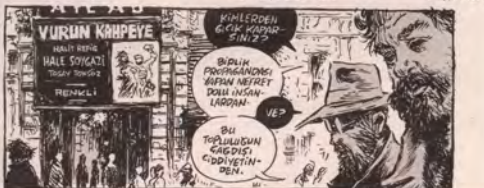
TEHLİKELİ TUTUNAMAYAN

Kasım 1974, İstanbul...

Yazar: Murat Kentel
Çizim: Hakan Karayel

HAKAN
BURAYA NEDEN
GELİYİZ?

SİNDİ
MILASIN.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://arantey.org>

Arantey Arşivi

OYUNLARA
YATIRIYORUZ MURAT
BEY OYUN GÖRMENİLE
DÜŞÜNÜLENLERDEN
DANIR. OYUNLAR GÖR-
LERDEN BAKIYALIMIZIN
VE GÜLÜK KADINIMIZIN
KİMLİTİ. GÖRÜYÜŞ
OYUNLARI, GERÇEK
HAYATIN YERİNİ
GECİYOR.

ROMANIN
BÜYÜKLENTİSİ...

ROMAN
TEHLİKELİ BİR TÜR.
ÇOKLU OYUNU FARKETME-
NİZ, ONA İYİLEŞTİRMEK
SOLAR. ROMANIN GERÇEK
TAM AKLIYLA YAZMALI.
ONUN HAFİFLETİNE İŞİ,
KARŞIYANILARDA
BULUNMALI.

TUTUNAMAYANLAR
TEHLİKELİ OYUNLAR OLUR Kİ...

ROMAN AKI
VE AKILCI MI
ROMAN? YANIT?

İÇİNİ
ANLATIYORUZ.
ONUN GÖRÜYÜŞÜ,
KİTAPINIZI GÖRÜŞ
BİR AKILIN
TASIR.

TUTUNAMAYAN KİMDİR?

TEKİ EDİLMİŞ YUVARLARA YAKIN. HİÇBİR TUTUNAMAYANIN
KİMLİĞİ BİR DİĞERİNİ İNDİGİ GÖRÜLMEMİŞTİR.

HAYATINIZ NAGİDİ?

HAYATIN
GÖRÜŞÜ ALINMASINI
İSTEDİM BİR
OYUNU.

KENDİNİZE
HAYATINIZ
EDİYORSUNUZ.

HAYAT... HİÇ ŞEY
ALAY ETSEM HAYAT KENDİNİ
GÖRÜŞÜ YUVARLARA BULUNURUM.
SONRA DA KENDİME ALAY
EDİYERİM.

O
NİYE?

"YALNİZLİKTAN...
"DİYE KİMLİK VARDI." DİYE
BULUNUR YAKIN. KENDİNİ
DİYE DE YALNİZLİK VARDI. KENDİNİ
SONRA DA YALNİZLİK DEĞİL EDİYOR.
BELKİ DE KENDİNİ YALNİZLİK
MUTLAKLARI.

SORDAN BİR YAZAR OLMAK
İSTEMİYORUM. YENİ ROMANINLA
TÜRKİYE NİN BÜYÜK İŞİN KURCAK
SOK İŞİM VARDI. ETKİ YAZI
DERİNLEŞTİRMEK İSTEDİM.

SON BİR SEY...
GÖRÜŞLERİNİ
DERİNLEŞTİRMEK İSTEDİM
KENDİ TAHİRİ NEDEN
SAYINDIRIZ?

ÇÜNKÜ
HEPİNİZ FİKİR
DEĞİŞTİRİYORUZ.

NE VAP Kİ
BUNU KENDİNİZDE
BULUNUYOR. BAKIMINIZDA
AFETMİYORUZ.

CEREN CEVAHİR
GÜNDOĞAN

"İlkokulu bitirdikten sonra Beyoğlu'na, Galatasaray Lisesi'ne geldim. Beyoğlu'nda büyüdüm ben. Elbette eski Beyoğlu'nu çok özleyorum..."

BEYOĞLU'NDA BİR LİSELİ ÇOCUK

Galatasaray Lisesi'nde öğrenciyken Vedat Günyol'un Yeni Ufuklar dergisinde yazılan yayımlanıyordu. "Dalgındır Hüsam Kusura Kalmayın" yayımlanan ilk öyküm. Hüsam, Ünye'de yerel bir gazetede kullandığım mahlasım. Yine Ünye'de başka bir yerel gazetede, farklı bir mahlasla daha yazıyorum. İki adamı sürekli kavgaya ettiriyorum; birinin ak dediğine öteki bok diyor. Kendimce eğleniyordum.

Hüsam'ın Yeni Ufuklar'da yayımlanan ilk öyküsünün telifini Çiçek Pasajı'nda arkadaşlarla ıslatmıştık.

TERLİKSİ HAYVANLARA ARAM İYİ DEĞİLDİ

Galatasaray'da üst üste kalınca okuldan ayrılmak istedim. Babamda anlatım durumu, kafaya koymuşum zaten tiyatrocu olmayı. "Dört yıl üst üste onuncu sınıf okunmaz ki, Çarşamba Lisesi'nden mezun olalım" dedim. Babamı ikna ettim. Ve fakat Çarşamba Lisesi'nde de zart diye kapak atılmıyor. Yeterlilik sınavı gibi bir şeye girilecek, makul bir puan alınacak. Giriyorum sınava; sorular bana Fransız, renkli Türkçe bakıyorlar. Terlikli hayvanlar diyor, birt diyor, zırt diyor; bir bok anlamıyorum. Biyolojiyi, kimyayı, fiziği Fransızca okumuşum; hadi bu sınavdan da çıkıyorum! Mecbur Galatasaray'a dönüyorum, n'apalım!

Otobüs şoförü akrabamız Durmuş Abi, İstanbul'a geliyordu otobüsüyle. İlk durak Galatasaray Lisesi; Ferhan ve valizleri indirilecek! Yolcular bekliyor, ben indiriliyorum, paket gibi okula teslim

ediliyorum, onlar yola devam ediyorlar.

ARKADAŞLARIMIN FRANSIYZCA ÖĞRETMENİ OLUYORUM

Babam belediye başkanı o zaman... Ani bir kararla Çarşamba Lisesi'ne çıkarma yapıyor; "Benim çocuğum Galatasaray Lisesi'nde okuyor, Çarşamba Lisesi ne lan? Ferhan buraya kaydolacak, o kadar!" diyor. Yıldırım telgrafila babamdan haber alıyorum; gel! Daha bavlulumu açamadan

Galatasaray'da üst üste kalınca okuldan ayrılmak istedim. Dört yıl üst üste onuncu sınıf okunmaz ki!

gerisin geri Çarşamba'ya yollanıyorum. Fransızca hocasının Fransızcası benimkinden çok kötü. Yetmiyor Fransızcası. O öyle söylenmez mösyö, diye diye ders kaynatıyorum. Müdür bir gün beni odasına çağırıyor, lüzumsuzca ortaokulların

Fransızca derslerine hoca olarak atanıyorum. Kompozisyon ödevleri veriyorum çocuklara; sonuç gayet ypratıcı, her şey yanlış! Ben o öğrenciye on verecek değilim ya! Kırık notlar veriyorum yanlışları sayarak.

Öğretmenliği fazla ciddiye alıyorum. Veliler şikâyetle gelmişler, müdür beni çağırdı yine... Veliler demiş ki "U çocuk Fransızca'yı bilecek de nolacak? Fransız mı olacak? Başkan'ın oğlu da amma gaddar. Biz eski hocayı istezür!" Müdür kral bir herif, "Ferhanım kırık not verme, en kötüsüne 5 ver, onların Fransızca öğreneceği yok" dedi. Oyle de bir Fransızca öğretmenliği maceram oldu.

BEYOĞLU'NDA 40 TİYATRO VARDI
İlkokulu bitirdikten sonra Beyoğlu'na, Galatasaray Lisesi'ne geldim. Beyoğlu'nda büyüdüm ben. 1961 veya 62 senesiydi. 30'un üstünde tiyatro vardı İstiklal Caddesi'nde, Siraselvilere de dahil olmak üzere. Kenterler falan, 40'a yakın özel tiyatro vardı. Elbette eski Beyoğlu'nu çok özleyorum.

ÖZDEMİR ASAF'A HAYRANDIM

Ayfer Feray Tiyatrosu'nda Küçük Sahne'de oynadım. Yıllar sonra Ortaoyuncular Küçük Sahne'yi aldı, restore etti, ardından Ses Tiyatrosu'nu restore ettik. Bütün hayatım o caddede geçti. Bir de Beyoğlu'nun meşhur barları, meyhaneleri vardı. Entelektüel Cavit, Papirüs... Böyle bir entelektüel düzey vardı.

Tiyatrocuların oyunundan sonra gittiği bir yeri Kulis; simdilerde dövmeci olmuş, duyduğum, çok üzülüdüm. Büyük bir bar değildi Kulis; ayak üstü içilirdi. Küçükler büyüklerle bar taburesi verir, sıkış sıkış bütün tiyatrocuların, edebiyatçıların bulunduğu bir yeri. Özdemir Asaf'ın hayranıyım, Kulis'te gözluğu kaldırmış tek başına şiir yazıyor usta. Utanmadan kendimi tanıtıyorum; efendim ben size hayranım... İki kelam etmek istiyorum. "Siktir git" diyor Özdemir Asaf. Ben tabii, siktirip gidiyorum. Adam çağışıy orada! Sonra zaman içinde yine orada görüştük, tanıştık.

"Ben o zaman şiir yazıyordum, şimdi anlat bana" dedi. Anlattım. ✱

ferhan şensoy

Yağmur, cezaevi önünde bekleyen iki arabanın farlarının aydınlattığı kadar yağıyordu. Arabaların Mini Cooper olanında Barlas, girtlağını yakan keskin baharat tadının neye benzediğini tahmin etmeye çalışıyordu.

MINİ DRAM

Mini Cooper'in açılan kapaşından süzülen LED ışıklı logo, benzincinin kara, pürüzsüz asfaltına forstlori bir mektup dangası gibi yapıtı. Barlas, havalı spor ayakkabısıyla yuza işe basıp indirdi ördük başı yeşili arabasından.

Düzünden çıkardığı banknotları parlak kırmızı, kapuşonlu polalarının ön cebine koydu. Boş cüzdanı koltuğa fırlattı. Parlament mavisi Urbanears kulaklıklarının sardığı ince boynunu kaldırdı. Sessizliğe gömülü taşra benzincisinin vitrininden yansıyan tasarruflı ampul beyaz ışıkla aydınlandı yüzü. Barlas, renkler, ışıklar ve markalar içinde, uzak bir taşra benzincisinin önünde, içine kapanmış bir tavuskuşu gibi dikiliyordu.

Arabannın kapaşını kapattı. Işıltılı logo silindi asfalttan. Anahtarın kilit tuşuna basınca çıkan "FUYİK FUYİK" sesi, benzinliğin karşındaki ormanın karanlığında yolunu kaybetmiş göçmen bir kuşun feryadı gibi yankılandı. Sonra rüzgâr, önüne kapı süpürdü sesi.

Barlas, Mini Cooper'in aldığında tek probleminin arabul'un zengin semtlerinde park yeri aramak olacağını sanıyordu. Fakat şimdi taşra yollarında başka bir araç gördüğünü sevinçli, Mini'sini, uçsuz bucaksızlığın kenarına park etmiş tırların gölgelerine kekeleyordu.

Nişantaşı'nda her türlü steril çilgileniş özenle yapıldığı bir ev partisi sonrası, ağzına kadar uyuturucu dolu çantayla yakalanan sevgilisi

Duru'nun tutuklanmasyla başlamıştı Barlas'ın yol serveti. Her hafta Kandıra Yan Açık Ceza Infaz Kurumu'nun kadın bölümüne Duru'yu görmeye geliyor, ortamlara katansız bir Victoria's Secret meleği gibi salınan sevgilisinin günbegün gündelikçiyse dönüşmesini, çift camların arkasından hüzünlü gözlerle izliyordu.

Duru kütüğünde sıkı bir protein diyeti ve "personal trainer" eşliğinde kardiyo yaparak eski şaşalı günlerine dönecekti çabucak... Bunu umut etmek bile iyi geliyordu Barlas'a.

İlişkileri herkesin özenddiği türdendi. Kaliteli yiyor, kaliteli geziyor, kaliteli sevişiyordu. Bu kaliteliği Barlas finanse ediyordu. Zaten ailesi adını Barlas koyacak kadar zengindi. Barlas'lığı için hiçbir masrafına kaçınmıyordu. Avrupa da sinema okumaya göndermişler, dönüş biletini de onlar almıştı. Özel bir üniversitede yüksek lisans yapmasını sağlamış, Avrupa sineması üzerine tez yazması için teşvik etmişlerdi. Çektığı birkaç tirt sanatals kısa filme bütçe ayırmışlar, bir numara çıkmayınca, reklam sektörüne girmesine önyak olmuştular. Şimdi cezaevinde dal sigara kovlayan sevgilisi Duru'yla da bir reklam çekimi sırasında tanışmışlardı.

Duru, Barlas'ın egosuna vurulmuş. Barlas da Duru'nun gizemli güzelliğine hayran olmuştu. Reklam cast'ı için gelen bu güzel kız, sadece Duru'yu. Barlas dahil kimse fazlasını bilmiyordu. Bu bilinmezliği seksi buluyordu Barlas. Bilinmezliğin peşinden sürükleniyordu.

Ve fakat haflemişti bilinmezlik. Bu sabah Duru, Barlas'ı aramış, akşam bırakılacağını müjdelmişti. Güzel günler, içinde kendini benzinciliğe beş dakika mesafelendi.

Duru'nun sevdiği solucanlı jelibonları benzincinin kasaşına yığı. Barlas, paketerden çıkan toza, kasiyer, birinin jelibon alıyor olmasına şaşırı. Dükkanda gezerken gözüne ilşen mesir macunlarını sordu kasiyere. Mesir macunu toptancısı gibiydi içerisi. "Cezaevi yüzünden" dedi kasiyer. "Çerçe gap mı veriyorlar artık ne yapıyorlarsa, çıkarlar ilk iş macun alıyor. O kadar gidiyor ki, biz de istifledik... Bi çekiliye benzin sayılır." Kasiyerin sırıtsına gülümseyerek karşılık verdi Barlas. Bir kutu da mesir macunu aldı.

Yağmur, cezaevi önünde bekleyen iki arabanın farlarının aydınlattığı kadar yağıyordu. Arabaların Mini Cooper olanında Barlas, girtlağını yakan keskin baharat tadının neye benzediğini tahmin etmeye çalışıyordu. Taçın mıydı bu? Becherovka kokteyliini andırıyordu. En son Cihangir'de bir ev partisinde içmişti. Mesir macunu maziye hatırladı Barlas'a. Birçok anlarda ağır geldi. Sardi macunu, pencereyi indirip attı. Yandaki Doblo'nun içinde kafası uşu vurulmuş berduş bir çocukla göz göre geldi. Barlas'ın siyah film çekilmiş pencere camı, bakışmanın üzerine usulca bindi. Çocuk, yağmur biriktisine düşen macuna çevirdi gözlerini.

Belli ki Duru'yla birlikte bir kişinin daha çıkışı vardı bu gece. Doblo'dakiler onun ailesi olmalıydı. İkisi arkada, biri önde, üç çocuk vardı arabada. Direksiyonda oturan eflkarı adam babalaraydı muhakkak. Barlas içlendi. Kim bilir çocuklar ne çok özlemişti annelerini.

Ne sormak istiyorlardı ne anlatmak. Bekleyişi azaltmak için konuşmak, bir tek cezaevi kapılarında işe yaramıyordu.

Mehmet Ali & Akşamsefası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Jelibon dolu poşeti alıp indi arabadan. Doblo'nun camına tıkladı. Açırlar camı, jelibonları çocuklara uzattı. Çocuklar şaşkın, babalarına baktılar. Baba, efkarlı başını onaylayarak eğince, parçalıdılar poşeti.

Barlas, kapuşonunu başına çekip arabanın önüne yaslandı, bir slim sigara yaktı. Yağmur, sigarayı söndürmeyecek kadar seyrelişti.

Sürgülü, demir parmaklıkları kapıdan cezaevi güvenliğinin olduğu kulübeye genişçe bir yol uzanıyordu. Islak bir köpek, bir yakını bekliyormuş gibi volta atıp duruyordu bu yolda.

Doblo'daki adam da çıktı dışarı. Bir uzun L&M yaktı. Kederli bir nefes çekip "zor" dedi. Barlas "Aynen" diye cevapladı. "Sizin ne kadardı?" diye sordu adam.

- 7 ay. Sizin?
- He, bizimki de... 7 aylıkları salıyorlar demek ki!
- Sanırım öyle... Eşiniz mi?
- Yok! Büyük kızım. Eşim rahmetli oldu... İki sene oluyor.
- Başınız sağ olsun...
- Eyvallah... Cümlemizin... Sizin akraba mı?
- Ha... Yok. Kız arkadaşım.
- Şükür kavuşturana...
- Evet, şükür.

Tutuku yakınları arasında gizli bir anlaşma gibi kendiliğinden gelişen, bir "detay vermeme" inceliği olduğunu fark etti Barlas. Ne sormak istiyorlardı ne anlatmak. Bekleyiş azaltmak için konuşmak, bir tek cezaevi kapılarında iye yaramıyordu. Onlar da susup kapıya bakmaya devam ettiler. Sigara dumanlarını dumanınevit boş konuşma balonları üflediler.

Aradan bir sigara içimi zaman geçti. Ağır voltalar atan köpek, birden güvenlik kulübesine doğru koşmaya başladı. Barlas, indirdi kapuşonunu. Adımla bakıştılar. Kulübenin kapısı açıldı. Kapı ağzında kıpırdasan gölgelerin arasından sıran ışıklar, kulübenin önüne varan köpeğin üzerine saçıldı. Elinde bavul, bir kadın çıktı dışarı. Köpek, kuyruğunu sallay sallay döndü kadının etrafında. Belli ki bu köpek, içeriden çıkan insanların yaydığı mutluluğa müptela olmuş, bu duygudan nasiplenmek için cezaevi kapısını mesken tutmuştu.

Barlas, eli bavullu ince uzun gölgenin Duru olduğunu emindi. Sevindi. Doblolu adamın kızı sonra çıkacaktı demek ki.

Duru, bacaklarına dolanan yılışık köpekle birlikte sürgülü kapıya kadar geldi. Barlas, Duru'nun bavulunu almak için harekedeniyordu ki adam "Kızım!" diyerek öne çıktı. Barlas şaşırdı. Duru kıpırsız dikiliyordu.

"Nerden buldun ulan beni?" diye bağırdı adam.

- Haber verdiler...
- Orospu çocukları!

Barlas ne olduğunu anlayamıyor, yanlış bir hareket yapmak istemiyordu. Duru, Barlas'a döndü. "Hadi gidelim" dedi. Adam, Duru'nun koluna yapıştı.

- Bizimle geliyorsun lan... Terbiyesizlik yapma!
- Bırak kolunu be! Gelmiyorum... Keyfinin kahyası mısn?
- "Babanım ulan baban!" diye haykırarak tokat attı Duru'ya adam.

Duru sendeledi, köpek hırlamaya başladı. Barlas, Duru'yu tutup kendine çekti. "Ne yapıyorsun birader, sakın ol" diye üstüne yürüdü adamın.

"Sen kime atışlık yapıyorsun lan hamısına koyduğum" deyip bıçak çekti adam! Bıçağı görünce akli gitti Barlas'ın. Çakmak için Mini Cooper'in kapısını açtı. Işıklı logo yere vurdu. Logonun üstüne kan doldu.

Doblo, içinde Duru'yla olay yerinden uzaklaşırken Barlas yattığı yerden cezaevi güvenliğinin kendisine yaklaştığını görüyordu. Hayatın nimetlerinden nasibini almış, her lezzetinden tatmış bir insan olan Barlas, ölümler mesir macunu tadı aldığına inanamıyordu. Kanının üzerinde parıldayan Mini logosu sondü sandı. Belki de bu, Barlas'ın son sanişiydi.

Benzinliğin önünden ormanlık patıkaya kıvrıldı Doblo'nun bir. Duru'nun zihni bankıkanse fosh...
jelibona bakıyordu.

Dünyayı değiştirmek için kullanabileceğiniz en güçlü silah eğitimidir.

Nelson Mandela

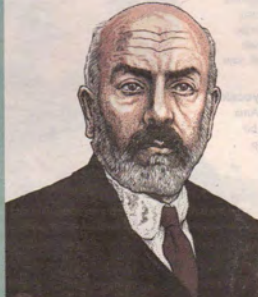

Kimsesi yoksa delirir insan...
İnanın bana, insan fazla yalnız kaldı mı, hastalanır.

John Steinbeck

Yumuşak başlı isem,
kim dedi uysal koyunum
Kesilir belki, fakat çekmeye
gelmez boyunum...

**Mehmet
Âkif Ersoy**

ELİFEKİNCİ

Yönetmen ONUR ÜNLÜ'yle vizyondaki filmi PUT ŞEYLERE'yi ve 'Film Okulu' projesini konuştuk.

SEYİRCİ, FİLMİ HİSSETMEYE ÇALIŞMALI

Put Şeylere, kavraması zor bir film olmuştur. Biraz izah edebilir misiniz filmi? Ya da acaba bu film için izah aramak doğru değil mi?

Filmin içinde olan biten şeyleri izah edemem ama neden böyle bir şey yaptığını izah edebilirim. İki türlü film yapabilirsiniz: Bir; birilerin sizden film ister ya da birilerinin sizden film istediğini varsayarsınız. Mesleğiniz de yönetmenlik, bir film yapayım derseniz lki; bununla çok ilgilenmeden, belli bir ruh hali içindeken, o ruh halini kendinize de açıklamaya çalışan, kendi kendinizi de anlamaya çalıştığınız bir şey yazmaya başlarsınız. Ben ikincisini yaptım. Mesleki bir refleksle değil, artistik bir tavırla yaptım bunu. Öyle bir şeye ihtiyaç duydum ve o ruh hali içinde kendimi bıraktım. Nasıl bir ruh halindeymişsem, böyle bir şey çıktı ortaya.

Filmi anlamaya çalışacak seyirciye bir tavsiyeniz var mı?

Bir eser bir matematik problemi değildir. Bir eser öncelikle olarak bir duygu iletmeye çalışır, anlamak daha sonra gelir. Seyirci, anlamadan önce hissetmeye, o duyuyu yakalamaya çalışsın, bu filmden daha fazla haz alır. Bir şeyi anlamamak dünyanın en kolay şeyidir. Ama kendini bir duyuya açarsan, o duyuyu yeni tanıyıp olsan bile o duygu sana geçer. Bu film izleyecek yaklaşık 3 bin seyirciye böyle bir tavsiyede bulunabilirim.

Put Şeylere, hikayevi değil daha çok şiirsel bir film. Siz katılır mısınız bu yorum?

Dramatürjik olarak, şiirin dramaturjisini kullandığımı söyleyebilirim, evet. Senaryo yazarken, dramatik bir dil kurarken kullandığımız dramaturjinin dışında, başka bir yol denedim. Ama yine en sonda dramaturjinin temel kurallarından çok da bağımsız yapılamayacağını fark ettim. Evet, filmin kurgusu, yaklaşımı başka türlü ama bildiğimiz dramaturjik kalıpları da kullanıyor. Zaten bunlardan kaçmak mümkün değil çünkü o zaman bir dramaturjik yapı ortaya çıkmaz.

Sinemanız artık bu yönde mi ilerleyecek? Sürekli bunlardan yapılmaz, ben de sıkılırım. Ama burada bir çeşit belki de kendime göre yeni bir dramaturjinin ipuçları var, biraz onu kolaylayıp arada böyle filmler yapmayı düşünüyorum.

Siz seyircinin güvendiği, sevdiği bir yönetmensiniz. Seyirciyle gül gibi geçinip gidebileceksen neden bu yolu seçiyorsunuz?

Çünkü dünyada bulunmanın amacı başkalarıyla gül gibi geçinip gitmek değildir. Bu da olsa iyi olur ama temel sorun, insanın kendisiyle didişmesidir ve bu film de o didişmenin bir sonucudur. Bunu her seyircinin, seyirciye de anlatmam

seyirci sinemanın temel öğelerinden biri değildir. Bir film, seyirci olmasa da bir filmidir. Seyirci izlerse, seyirci için de bir film olur ama zorunlu bir öğe değildir. Elbette bir şey ortaya çıktıktan sonra bunu insanlarla paylaşmak istersin, onlar görsün istersin ama bir tek kişinin seyreteceğini de bilesem ben bir filmi yapıyorum çünkü o sırada o yaptığım şeyin kendisiyle ilgileniyorum.

"Sanat benim içindir" gibi bir şey mi bu?

Bir şey okuyorum, onunla ilgili bir şey düşünüyorum, bir taraftan hayat akıyor ve ortada bazı sorular oluyor; ben de bu sorulara cevaplar arıyorum. Bu süreçte birtakım keşifler yapıyorum ve bazı sonuçlara ulaşıyorum. Bu keşifleri, sonuçları bir forma dönüştürüyorum. Bu form bazen şiir oluyor, bazen film... Formun ne olduğunun önemi yok benim için. O sırada o formların hangisiyle ilişki kurmayı istiyorsam ya da bana hangisi iyi geleceks onay yöneliyorum. Evet, en sonunda kendim için yapmış oluyorum.

Dünyada bulunmanın amacı başkalarıyla gül gibi geçinip gitmek değildir.

Ama "Bakin, ben ne buldum" diye, keşfettiğim şeyi insanlara gösterme fikri de hoşuma gidiyor.

Put Şeylere'de cinsellik, din, suç, her şey bir anlamda masaya düğüldü. İzleyen, çok köklü sorgulamalar yapabilir. Bunu amaçlamış mıydınız bu filme başlarken yoksa bu da tamamen kendizin için mi? İzleyiciyle ilgili bir amacım yok benim. Ama bir şey yaparken o şeyin izleneceğini varsaydığınızdan izleyiciler denen şeyi bir tek şeye indirirsin; bir izleyici oluşur. Soyut olarak bir izleyici var benim için. O soyut izleyicinin ne düşüneceğini, zaman zaman ne düşünmesi gerektiğini de düşünüyorum; çeşitli şekillerde yönlendirmeye de çalışıyorum. Seyirci oyunun dışında kalsın istemem. Çünkü seyircinin gördü senin filmi izlemesi bir lütfür. Adam evden kalkıp geliyor senin için. Benim tavırmı biraz kıştaşa çeker, yanlış anlaşılır. "Seyirci umurumdur değil" falan değil tavır. Elbette seyirciyi önemsiyorum, seyircinin de haz almasını istiyorum yaptığım şeyden. Ama bu benimle tek bir kişiye indirirğim soyut seyirci arasında şey. Kitleleri yönlendirmek benim işim değil. Bundan imtina ederim.

Tanrı, baba ve put figürleri var filmde. Bunlar birer metafor mu?

Bunları, bilişli olarak, bir metafor yaratmak amacıyla tasarlamadım. Yazmaya başladım, bir süre sonra bunlar oluşmaya başladı. Bir filmin temasını her zaman en başta bilmek zorunda değilsiniz. Senaryo kitapları bile bunu yazar. Aklında uçan fikirler vardır, düşünürsün, yazmaya başlarsın yavaş yavaş ve aslında sende gizli olan, bilinç düzeyine çıkmamış olan tema belirmeye başlar. Bu filmde de tema biraz arkanın belirdi ve daha sonra o temayı gözeterek daha analitik birtakım dokümanlarda bulundum. Ama tam olarak bir dramaturjik sistem kurduğum söylenemez hatta bundan özellikle kaçındığım söylenebilir. Biraz daha serbest bırakmaya çalıştım, kendime de filmi de.

'FİLM OKULU' GELİYOR

Film Okulu isimli bir proje üzerinde çalışıyormuşsunuz...

Evet, bu ay hazırlıkları tamamlayacağız, başvuruları alacağız ve Ocak'ta da derslere başlayacağız. Şimdilik Funda Alp var, Gül Abus Sermeci var. Konuştuk, teorik olarak Murat Menteş var. Başka birkaç yönetmen arkadaşımız daha var. Çok kalabalık olmayan ama sağlam bir kadroyla yapmayı düşünüyoruz bu işi. Her birinde daha kapsamlı bir film okuluna dönüşecek ama başlangıçta senaryo dersleriyle başlayacağız. Detayları yakında açıklayacağız zaten. ✨

Sıra dışı bir roman: Sıradan Bir Gün

Yekta Kopan'ın yeni romanının başkarakteri takma isimle yazdığı kişisel gelişim kitaplarıyla geniş bir hayran kitlesi ediniyor ama kimliğini hep gizlemek zorunda kalıyor. Sıradan bir gün başına gelen sıra dışı olaylar onu yaşamsal bir seçim yapmaya zorluyor.

Sıradan Bir Gün, başarıyla gerçek hayaller arasında doğabilecek derin uçurumu sorguluyor.

ALİ LİDAR

**Kazara dünyaya gelmiştir İsmail / kazayla da öleceğine inanır
iki kaza arasında / bir biriktirdiği kaza namazlarına hayıfların
bir de etrafında olup bitenlere şaşırır**

İSMAİL'İN KENDİ KENDİNE DELİRMİŞLİĞİNE DAİR HİKAYAT

İsmail her sabah ne yapacağını bilmemeye uyanır nasıl dayanacağını ve değmeden aralarından nasıl geçip geçeceğini düşünerek uyanır rutubetli odada, dar yataкта 'ükredecek neyin var lan?' der iç sesi 'tovbe de!' der iç sesine, kendi kendini susturur iç sesi nedir bilmez esasında İsmail onu şeytan zanneder öyle avunur

Kazara dünyaya gelmiştir İsmail kazayla da öleceğine inanır iki kaza arasında bir biriktirdiği kaza namazlarına hayıfların bir de etrafında olup bitenlere şaşırır ota, kuşa, balığa sadık bir köpek gibi alarmla uyanan insanlara -İsmail hiç alarmla uyanmaz- simitçiye, dolmuşçuya, sucuya herkese ve her şeye şaşırır yatağının rahminden derin bir kaygıyla açılır dünyaya İsmail

Az okumuş olsaydı ontolojik kaygı derti buna ama ontoloji nedir bilmez çocukken geçirdiği menenjitte yorar tuhaflığını anası evlenmemişliğine yorar babası deliliğine mahalleli... onlar hiçbir şeye yormaz onlar kapı önlerindeki çürümüş yapraklar kadar üzerinde durmaz İsmail'in çünkü onlar bencil ve kabadir çocuklarından, faturalarından mahallenin namusundan ve belediyenin ilgisizliğinden dedikodudan ve çıkarlarından başka hiçbir şey düşünmezler yanı başlarından her gün bir dağ devrile devrile geçer gider de fark etmezler İsmail bir hayalet gibi yürür gider de aralarından görmezler

Kalabalıkların arasında usulca takılır İsmail işiyle, gücüyle, kendisiyle cebelleşir ara sıra güzel giyimli kızlara bakar içinden ara sıra yakışıklı oğlanlara hayıflanır içinden ara sıra yorulur, ustasına söver içinden İsmail dışarda hep içinden yaşar içinden dışına doğru anlamaya çalışır dünyayı beceremez, çaresiz Allah'a havale eder

Haftada bir sinemaya gider İsmail ibadet ciddiyetiyle haftada bir sinemaya gider her pazar 18.45 seansı bayramlıklarını bir bayramlarda bir de sinemada gider bir tek orada ışıklar kapanıp perde parlaklığında kendisini dünyanın geri kalanıyla eşitlik, kardeşlik, özgürlük sadece orada mümkündür onun için belki de bunun için İsmail bir film gibi yaşar da hayat az geriye çekilip izleyemediği için kendini kahreder

Hiç mi rahat etmedi İsmail? askerdeyken iyiydi yat İsmail dediler yattu kalk İsmail dediler kalktı mütemadiyen emredersiniz diye bağırdı İsmail onlar emretti İsmail yaptı o zamanlar rahattı postayla şapkası arasına sıkıştırıp beynini karışmadan etliye südüye on sekiz ay tuhaflığını kimselere fark ettirmeden yeşiller içinde takıldı

İsmail hiç aşık olmadı mı? oldu elbet ama kimseler bilmez mutlu olmadı mı hiç?

kuvvetli ve vakur dünyayı yerinden oynatacağını hissettirdiği zamanları olmadı mı? olmaz mı, oldu elbet ama bunlar, kendisi dahil, kimse için hiçbir şeyi değiştirmez az mitoloji bilseydi Sisifos'un yaşadığına benzetirdi yaşamını ama İsmail mitoloji de bilmez iki uyku arasına yaşamak belasını sıkıştırır da İsmail bazen uykusu gelmez

Yatağının dışında İsmail çalışır anasını mutlu etmeye çalışır tanıdıklarını idare etmeye çalışır ustasının saçma sapan isteklerini emir telakki edip yerine getirmeye çalışır eşek gibi çalışır İsmail köpek gibi çalışır çünkü bilir insan gibi yaşayamayınlar hayvan gibi çalışır bilir insan gibi yaşayabildiği tek yer yatağıdır az kitap karıştırsaydı İsmail Oblomov'un zıt ikizi ilan ederdi kendini lakin İsmail kitap bilmez bildiği tek kitap abdestsiz dokunması babasının çıkardığı kanunusuz hükümde kararnamıyla yasaklanan ve kapağı en az otuz yıldır açılmadan yatak odalarının tepesinde asılı duran Kur'an

Ara sıra birileri bir yerlerde bakar gibi olur İsmail'in gözlerinin içine ezilmiş bir domatese bakar gibi değil de sanki İsmail İsmail değilmiş de herkeslerden biriymiş gibi bakar bunu anlar anlamaz İsmail kaçırır gözlerini İsmail korkar korkmak üzere büyümüştür İsmail korkmaktır onun için İsmail'in altıncı şartı ilk mektepte her pazartesi ve her cuma korkma diye başlayan marşı

bağıra bağıra okunmuş olsa da
geç kalmıştır Cumhuriyet
korkar İsmail'in hücrelerine
çoktan kök salmıştır

İsmail bir dursaydı
bir düşünseydi belki
böyle bir İsmail değil de
başka bir İsmail olurdu
ama nerde!
dünya fırsat verir mi ki İsmail düşünsün
anası, mahalleli, patronu ve Allah
hepsinin bunca beklediği varken ondan
İsmail ne yapsın?
'çığto ergo sum'u görse mertek sanır
felsefe dergisi falan bilmez İsmail
alsa alsa üç ayda bir ya playboy
ya penthouse alır
rüyasında göremeyeceği kadınlarla
içinden hallenir de
utana sıkıla gece yanları
buz gibi suda abdest alır

Kadere karşı plan yapardı eskiden İsmail
hepsi elinde patadı
bir dal bir yaprak gibi zayıf ve iradesizdi
bir zaman geldi anladı
anladıktan sonra
artık gelen de birdi
İsmail için giden de bir
varlık da bir
İsmail için
yokluk da bir
gitmek de bir
İsmail için
kalmak da bir
uykuları hariç
her şey bir
az tasavvufan
anlaşıyordu İsmail
Hallac'ın bin yıl önce
dediğini tasdiklerdi
ama İsmail tasavvuf bilmez
fakir ve önemsiz olduğundan
tasarruf bilmez

Gel derler, İsmail gelir
git derler, gider İsmail
gözü saatinde
aklı yatağında
çünkü bilir
en uzun günün bile
bitmediği görülmemiştir
gel demeler
git demeler
otur demeler
kalk demeler
biter
gece olur
o zaman onun sırası gelir
emelik bir marif müfettişinin
maaş sırasında beklediği gibi
kayıtsız ve yarı dolu
bekler sırası
çok çok bir bismillah çeker içinden
duyursun diye duyacak olana
duyuracak olan
dua eder

Mütemadiyen korkar İsmail

odasında sigara içerken
babasından korkar
anasının bir gün öleceğinden korkar
ara sıra içi geçer gibi olduğunda
ustasından korkar
sinemada keyif yapıp
kolayla mısır almaya yeltense
parasının biteceğinden korkar
arabalardan korkar İsmail
köpeklerden korkar
devletten korkar İsmail
Allah'tan korkar
korka korka gelmiştir bu yaşına
korktukularının tek oyuncakını
uykularını elinden alacağından korkar

Çaresiz rüyaları sığınır İsmail
güzel rüyalarını
tamamlamadan uyanığında
gözlerini sıkıca yumup
devam etmeye çalışır
lakin mantığı girer devreye, beceremez
kötü rüyaların ortasında uyanıyındaysa
derin bir ezuz çeker
bir tek yatağındanken İsmail'dir İsmail
bir uyurken
bir rüyada

bir de uyanığında
geri kalan yaşamak oyununda
İsmail değildir aslında İsmail
bilir

**çünkü bilir
en uzun
günün bile
bitmediği
görülmemiştir...**

Ne annesinin
ne mahallelinin
ne de kadınların
en sevdiği değildir
esasen kimsenin
hiçbir şeyi değildir
varlığı bir karınının
varlığı kadar tesirsizdir
ve yokluğu

hiçbir şey
değiştirmeyecek kadar önemsiz
sayıların başına konan
sıfır gibidir İsmail
bilir

Çaresiz uykulara sığınır İsmail
uyuduğu zamanlarda iyidir
ama bazen uykusu gelmez
o zaman bir sigara yakar
parka çıkar
gözünde akutmaya korktuğu
bir damla yaş belirir
usulca
sessizce
kendi kendine
delirir İsmail
delirir!

Sürprizli final bekleyenler çok bekle
akıllayken kimi şaşırması ki
delirdiğinde şaşırtsın?
bir sabah her sabah uyanıldığı gibi
uyanmaz İsmail
tertemiz delirir!
sonra?

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

-NESNELER- PINAR ERGÜN

Sapı Kırılmış
Kahve Fincanı

Tuttuğunda kırık sapı
elime batıyor ama bu
kahveni içmeye engel değil
ve her kahvede hafırlıyor
muhta daha kırık yıl
batın var

Eski Sevgiliden Kalan
Dış Fırçası:

Göpe şmak yeniliği hissettirir dedim
yanına yığdıkları arkadaşlarına
tek gerçek misafirlerin dış fırçasının
delindiğini istediğin ki arada kaybolmuş olmalı.

Koltukaltı giylik
T-shirt:

Bu benim en sevdiğim
hamaflem Çapaklımı
gişilemem aksine kimi
dışarı sardım Renkli salma
kol altları gişilim bu t-shirt
benim onun yanında
kendimle dâvidiğim
tek halim.

SİNEM SAL

SIRADAN OLMAK İSTERDİM

Ressamlarla aram hep iyi olmuştur. Evimin duvarlarında da ünlü ressamların resimleri var. Bu sebeple Benoit Hamet'in çizimlerinden bir şiir kitabı oluşturdum benim için zor değildi. Leonardo, tek bir şiirlerden oluşuyor. Mistik bir aşk hikâyesi de diyebiliriz.

Benim mistisizmle olan bağım tamamen spontane ve natürel. Kimse bana bir şey göstermedi. Ailemde de böyle bir örnek yoktu.

Lisedeyken Floransa'ya gittim. Şiir dersleri aldım. 19 yaşındaydım. Bir gün hocamın odasına girdim. Adam bir şeyler okuyordu sessizce. "İncil mi okuyorsunuz?" dedim. "Senin şiirlerinin yanında başka ne okunabilir ki?" dedi. "Buraya bakın..." dedim. "Ben Marksistim, tamamen bana ters bir yerden geliyorsunuz." Böyle bir şeye uymazdım. Tartıştı. Yine de benim nerede durduğumu iyi gördü.

BÜTÜN İKTİDAR, ERKEKTE SANIRDIM

Uzun yıllar ilke ülke gezdikten sonra Türkiye'ye döndüm. O zamanlar hep dua ederdim. Tıpkı bir duaydı bu. "Eşhedü en ila ilahle ve eşhedü enne Muhammeden abduhu ve resuluhu..." ile başlar Nas, Felak ile devam ederdim. Çocuk aldırıldığım zaman İslamiyet'e ilgi duymaya başladım. Eğer bu durum oluşmasaydı daha asi yaşayacaktım. Hayatım o gün, bir daha aynı olmayacak şekilde değişti. Aslında ane olmayı çok isterdim. Bütün iktidarın ve kararın erkekte olduğunu sanırdım o zamanlar. O istemediğim durumu kabul ettim. Ardından tam on sene her gün namaz kıldım. Sonra bıraktım. İslam'la pek bir ilişkimi kalmadı. Her şeyi İsa açısından görmeye başladım.

Dinler beni hiçbir zaman rahatsız etmedi. Hz. Muhammed'i de çok severim ama İsa kadar güzel konuşanı yok bence. Çok felsefi ve logaritmik bir gerçeklik anlayışıyla konuşuyor. En sevdiğim hikaye şu: "Yahudiler bir kadını getirir ona ve derler ki 'Bu kadın kocasını aldatı. Nasıl bir ceza vereceğiz ona?' İsa da şöyle bir bakar kadına ve der ki: 'Hanginin hiç günahı yoksa, o atsin ilk taşı.'" Hepsi çok oluz.

O KADININ YERİNDE OLMAK İSTEDİM

Şiir beni içime çekti. Dünyaaya ilgilim kalmadı. Ama hâlâ politik bir şair olarak gösterebilirim kendimi. Sıradan olmak istediğim bir dönem oldu. Hatta kısıcak bir andı. Hatırlamak benim için çok zordur ama bunu hatırlıyorum. Aydın'a gitmişim. Pazartaydım. Bir kadın gördüm. "Bir kilo domlak biber ver..." diyen bir kadın gördüm. Ben o kadının yerinde olmak istedim. Ağladım hatırlamaya çalıştım ama farkındaydım.

İLK ŞİİRLERİMİ

OSMAN KAVALA OKURDU

Osman Kavala benim üst katımda otururdu. Akşamları bir araya gelirdik. İlk şiirlerimi okurdum. Osman'la hep çatışma hâlindeydim. Ben egzistansiyalistim. O galiba komünist. Toplantılarında konuşmalarını ben çevirirdim. O hep iyi konuşurdu. Ben de şiirler yazardım. Ama ona yazdığımı bilmezdi. Bilmeden okur, severdi.

EDİP CANSEVER'İN YANINA GİTTİK

Yeni İnsan dergisinde üç şiirim çıkmıştı. Kitabım bile yoktu. Acayip şükse yapmıştı. Ama şiirlerimi anlamadıklarını anlamamıştım. Sevdiklerini söylediklerinde anladıklarını sanmıştım. Aynı dönemde Yıldırım Türkler sayesinde Murathan Mungan'la tanıştım. O hep dikkat çekmişti. Geleceğe dönük düşünürdü. Genelde Ankara'da Yıldırım'ın evinde toplanırdık. Murathan'la bir gün Edip Cansever'i görmeye gittik. Düşünün sadece üç şiirim çıkmış. Edip Cansever, Şadırvan isimli bir şay bahçesinde bir okuruna kitap imzalıyorlardı. Masaya oturduk. Kitabını imzaldıktan sonra kitabı ortaya koydu ve "Bu kitap, geleceğin en büyük şurinine..." diyip ortamıza koydu. Ben hemen kitabı Murathan'a doğru sürükledim. Benim öyle bir tavrım yoktu çünkü. Edip Cansever "Yok, o Lale Müldür'e..." dedi. Şair olmak istemiyordum ben. Öyle bir derdim yoktu o zamanlar. Sadece güzel bir ane olarak kaldı bu. Bunlar çok değerli anılar. Ama o

Uzun bir bekleyişin ardından yeni şiir kitabı Leonardo'yla karşımıza çıkan **LALE MÜLDÜR**'le konuştuk.

zaman farkında değildim elbette.

CEMAL SÜREYA HEP İNCELİKLİYDİ

Ece Ayhan'la bir gün Cemal Süreya'ya gittik. Adam sürekli Ece'yle konuştu. Büyük incelik... Beni Ece'nin kız arkadaşısı sandığı için yanlış anlaşılacak istememiş. Hepsinin içinden geçerken, hiçbirini gözümde büyütmedim. Şimdi olsa daha çok heyecanlanırdım. O zamanlar şairlik benim umurumda değildi. Ama sonra şair olmanın bedelini ödedim. Nasıl dersiniz... Dedikodular, dedikodular ve dedikodular...

Şiir dünyası acımasız ve yalıtıcı. Şairlerin hepsi çok iyi gösteriyor kendisini. Müzisyenlerle ve ressamlarla iyi anlaşmam bundan belki de.

SADECE NÜKHT DURU'NUN YORUMUNU BEKLERDİM

Bir dönem Yeni Türkü'yle Levent'te komşuyduk. O zamanlar Derya benim şiirlerimi okurdu. Bir gün bir haber geldi. Selim Atakan, Destina'ya bestelemiş diye. Dinlediğimde çok sevdim. Radyolarda çalmaya başladı. Ama bunu da gözümde büyütmedim. Sadece Nüket Duru'nun Destina'ya televizyonda söyleyeceği günlerde haberini aldırım ve açar dinlerdim.

Sanırım benim şiir dünyasına takılışım olman Ahmet Güntan sayesinde oldu. Ahmet olmasaydı, o kadar şiir olablir miydi bilmiyorum. Ben yazmadığım zamanlarda eğlenirim sadece. Eğlendiğim zamanlarda bir şey gelir beni bulur, içime kapanırım ve o zaman şiir yazırım. ✨

R. GOSCINNY

Asteriks®

A. UDERZO

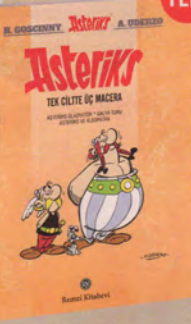
Asteriks'in maceraları yolculukları devam ediyor...

Asteriks ve İtalya Yarışı

Metin: Jean-Yves Ferri

Resimler: Didier Conrad

"Çizme"yi kuzeyden güneye kat edecek Büyük İtalya Yarışı başlıyor. Bilinen dünyanın her yerinden yarışmacılar büyük ödül için kıran kırana yarışacaklar: Britanyalılar, Lusitanyalılar, Romalılar, Gotlar, Yunanlılar, Normanlar... ve tabii ki bizim Galyalılar!

YENİ

Asteriks (Tek Cilte Üç Macera-1)

Galyalı Asteriks, Altın Orak, Asteriks ve Gotlar

Asteriks (Tek Cilte Üç Macera-2)

Asteriks Gladyatör, Galya Turu, Asteriks ve Kleopatra

Asteriks (Kutulu Takım-4)

Kahin, Asteriks Korsika'da, Sezar'ın Hediyesi
Büyük Yolculuk, Oburiks ve Şirketi, Asteriks Belçika'da

Remzi Kitabevi

www.remzi.com.tr
facebook.com/RemziKitap

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranney.org>

Mehmet Ali & Akşamsefası

**HAKAN
BİÇAKCI**

KAÇIŞ EVİ

Konservatuarın oyunculuk bölümünden hayali sahne ışıklarıyla aydınlanan büyük umutlarla mezun olup iki buçuk yıl sağda solda işsiz gezdikten sonra karşına çıkan ilk iş teklifi, "Kaçış Evi" adlı yeni nesil korku konseptli mekânlardan birinden geldi. Varlığını haberdar olduğum, birkaç örneğinin önünden geçmişliğimin de olduğu ama herhangi birinde bulunmadığım yerlerden birinden. Kapısından ilk girişim iş görüşmesi için olacaktı meğer. İşin oyunculukla ilgisini anlayamam da paraya ihtiyacım olduğu için gittim.

Benim yaşlarımda, benim kafa yapımda, birbirinden sempatik iki kızla yapım görüşmeyi. Gecenin bir yarısı, balkabağı rengi rahat koltuklarda, bara içerek. Önce mekânın mantığını anlattılar. İpuçları, tuzaklar, karanlık köşeler ve hortaklarla dolu bir evden, arkadaş grubunuzla birlikte kaçma mücadelesi üzerine kurulu, adrenalin yükü bir eğlence. Lunaparklardaki korku tünellerinin yeni sürümü bir nevi. Kaderinize mahkûm bir biçimde rayda ilerlemenin konforu elinizden alınıyor ve kendi ayaklarınız üzerinde durarak korkularınızla yüzleşiyorsunuz. Özgür kararlarınız bedelini adım adım ödeyerek üretici koridorlarda soluk soluğa ilerliyorsunuz.

Sıra benim rolime geldi. Ziyaretçileri

korkutup kovalamakla görevli birkaç yaratıktan biri olacaktım. Takacağım maskeye rağmen, oyunculuk hünelerimi eser miktarda da olsa seğıle seğıle fırsatım olacaktı. Okuldaki derslerden hatırladığım kadariyle tarihin ilk oyuncularına da Antik Yunan'da sahneye maska çıkarılmış. Mesleğimin köklerine uygun bir başlangıç sayılırdı yani. Bugünün oyunculuk dünyası için figüranlığın bile alt seviyesi denebilirdi teklif edilen iş için ama olsun. Kızlardan biri ikinci birasını açarken "Normalde müşterileri kaçırın içinden olur, biz müşterileri kaçırman karşılığında maaş veriyoruz." dedi.

Koyu renkli lastik çizmelerim, üstüme bol gelen, kuşak gibi, kir pas içindeki bej kostümüm, göz yerlerinde yusuvarlak delikler olan bursu buruş, uzun, seyrek ve yağlı saç maskemle görev yerime geçtim. Müşterisi tahmininden çoktu. Böylece zaman çabuk geçiyordu. Günler birbirini, ben insanları kovalıyordum. Ücretimi tam

**Dünya
üzerindeki
hiçbir sahnede
bana yer yoktu
demek ki.
Burada yaşanıp
ölecekmişim gibi
hissedişiyordum.**

İpuçları, tuzaklar, karanlık köşeler ve hortaklarla dolu bir evden, arkadaş grubunuzla birlikte kaçma mücadelesi üzerine kurulu, adrenalin yükü bir eğlence. Lunaparklardaki korku tünellerinin yeni sürümü bir nevi.

zamanında ve eksiksiz alıyordum. Ucuba yakın bir noktada, koridorun en karanlık köşesinde sessizce bekliyordum. Bölüm sonu canavarı birer yandan da içine düşürdüm bu saçma sapan oyunun dışındaki dünyadan, hayalimdeki oyunculukla ilgili bir şeyler kırmasını bekliyordum. Aklımda sahne ışıklarıyla. Nefesimi tutaraktı.

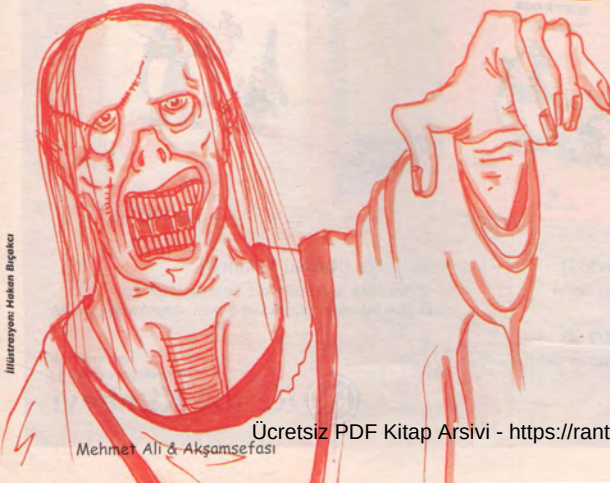
İş kaçışı da tam bizim Kaçış Evi'nin önünden geçen otobüsün karanlığına, maskem düşmüş olduğu için artık benden korkup kaçmayan insanların arasında dikişliyordum. Haftalar, aylar böyle geçip gidiyordu. Kaçış Evi'nden eve, evden Kaçış Evi'ne. Her şey aynıydı ama modası mı geçmişti ne, artık eskisi kadar insan gelmiyordu ziyarete. Zaman içinde işler işi gitmediği için diğer elemanlar çıkarıldı. Mekanizmaya bağlı veya ışık oyunları sayesinde vücudı gelen ucubeler kalımtı mesai arkadaşlarımız olarak. İlerde

robotların mesleklerimizi ele geçireceği konusunda uyarılmıştık. İçerideki tek canı görevli bendim. Tek başıma kovalıyordum gitgide azalan, gündün güne tükenen müşterileri. Para için yapılan ve uzun süren her iş gibi beni de tüketmeye başlamıştı bir noktadan sonra burası. Başka yerden de en ufak bir ses bile çıkmıyordu.

Dünya üzerindeki hiçbir sahnede bana yer yoktu demek ki. Burada yaşanıp ölecekmişim gibi hissediyordum. Kirinin pasının daha çok artmış olmasının dışında tamamen aynı kostümünün içinde kamburu çıkmış, zebeli tutmayan, zavallı bir ihtiyaç. Topallayarak insanları kovalamaya çalışın. Hatta belki de ölmüş olmasına rağmen bir köşede buruşuk maskesinin ardında çürümeye bırakılmış, ırkücü bir ses bile çıkmıyordu. Bölüm sonu canavarının hazin sonu.

Şimdilik sızlanmayı kesip elimdeki işin kıymetini bilmem gerekiyor. Karanlıkta bekliyorum. Gruptan biri tam önümden geçenken el bileğini sıkıca kavrayıp bırakıyorum. Başlıyor çığlık çığlığa koşmaya. Onu gören arkadaşları da depara kalkıyor. Bekliyorum. En sonuncusu da geçince canlarını alacakmış gibi bağırarak düşüyorum peşlerine. Saçlarını karıştırıyorum, sırtlarına dokunuyorum, tıslıyorum, el çırpıyorum, boğuruyorum. Panik nasil da bulacağı. Kıyameti koparıyorlar.

Kan ter içinde hızlanıp kurtuluyorlar. Dehşetli koridorları asıp aydınlığa çıkıyorlar. Bana da burada, bu ter kokulu karanlıkta, yerini almaya ant içmiş gibi nemli yüzüme yapışan maskemle arklarından bakmanın hüznü kalıyor. ✱

BENİ ÇOK ETKİLEDİ

**Bu kitaptan şunu öğrendim:
İnsan kendi kendini yetiştirebilir.**

SABAHATTİN ALI – KUYUCAKLI YUSUF

Sabahattin Ali'nin Kuyucaklı Yusuf isimli kitabı beni çok etkiledi. Biz, eşimin görevi dolayısıyla 13-14 yıl Balıkesir'de kaldık. O zamanlar, o taraflı insanlarla çok hasır neşir olduk. Ben diktiğim için Balıkesir'in yerli halkıyla da çok sıkı ilişkim oldu. Terzi gibi başladık, ahbab olduk. Belki o yüzden, orada geçen olaylar bana sıcak geldi. Kitapta, vurdumduymaz gibi gördüğümüz insanların içinde yaşadıkları fırtınalar... Belki çok denk olmayan bir evlilikten dolayı, oradaki memurun eşi olan hanımın yaşadıkları, kavgalar, tartışmalar... Bunlar da beni etkiledi. Merhameti bir insanın öksüz kalmış bir çocuğu alıp evine getirmesi, kardeş gibi evdeki çocukla ilgilenip

bir süre sonra o kıza aşık olup, alıp gitmesi... Belki biraz Anadolu hikayesi vardı içinde bu kitabın, o yüzden de beni etkilemiş olabilir. Sonu hüsranlı bitmeseydi daha güzel olacaktı. Ama çok severek okudum. Bazen aklıma gelir, "Ah keşke o gün, o kıızı götürseydi" derim. Belki biraz çocukça benimki... Ama inanırım kendi yaşadığım ortamlarda çok karşılaştığım bir hikaye aslında bu. Şu anda her yer büyüdü, her şey karman çorman oldu ama eskiden buna benzer yaşamış çok hikayeler vardı. Onlara benzetim. Gençler de Anadolu insanını daha iyi tanımak için okumalıdır bu kitabı.

JACK LONDON – MARTIN EDEN

Belki 20 yıl oldu okuyalı. Beni çok etkileyen kitaplardan biridir. Martin Eden neden kendini bu kadar geliştirmek istedi? Okuma yazma bilmeyen bir sokak serserisi gibi yaşarken, neydi onu etkileyen ki kendini bu kadar geliştirmek için uğraştı? Yazar oldu, ünlendi, her şeye kavuştuktan sonra neden intihar etti? Bu da aklıma takılır bazen. Acaba büyük bir uğraş verdiği şeyin değeri olmadığını mı düşündü? Yoksa bir doymuşluk mıydı? Pişmanlık mıydı? Etrafında gördüğü vefasızlık mıydı onu bu yola sürükleyen? Bu kitaptan şunu öğrendim: İnsan kendi kendini yetiştirebilir. "Ben bir şey bilmiyorum" deyip kendini bırakmaktansa, kendini yetiştirebilir, bu gayret, bu güç insanda var. Biz kendimizi yetiştirebilmek kabiliyeti olan yaratıklarız. "Ben okuma yazma bilmiyorum, böyle geldim böyle giderim" demedi Martin Eden. Etrafındakiler vefasız da olsa kendini yetiştirdi. Biz de kendimizi yetiştirebiliriz. ✨

Aslında ne bulunur bir gezginin yanında
Kendi yüzünden başka,
Hüzünle büleyen direncini.

Meşin Altok'un "Yüzün" şirinden

Benim bu dünyada bir yerim olmadı,
Kuytu gövdeni saymazsak eğer.

Meşin Altok'un "Tan verin de" şirinden

VEDAT

ÖZDEMİROĞLU

Bebek Kafası

KENARIN FİKRİYE'Sİ VE 'MERKEZİN' ŞADAN HANIM'I

"Sahi bu için hesabını nasıl tutarsın? / On maymun mudur ederin, yoksa elli karga mı? Bin balık mı edersin, milyon karınca mı? / Yoksa en az iki insan mı edersin okunca? Diğerleri öldükçe sen yaşayacaksın böyle mi? Elli karganın elli de güler buna"
-Haziran Günel Şirlinden

● Çocukken tuhaf huylarımdan biri de, ay çekirdeklerini tek tek çiğnemeyip, kırırıtkerecek toplu halde yemektir! Öyle daha zevkli oluyordu. Yıllar sonra bu huyumu anlattığım Mehmet Çağcağ üstadımdı, bu acayı sabrın remediğildiği bir karikatür çezecekti. Tefrika okumak, çekirdekleri toplu halde yemeye benziyor. Yemin ederim, aynı zevktir! "Tefrika..." Adı bile büyüleyici. Üstelik "Afrika" ile tam kafiyeli! (Besiktas'ın Nijeryalı futbolcusu Ammokachi için yazdığım şirden: "Dönse de memleketle gidışlerin tefrikaya / selamımız bakidir Afrika'ya") Giritgah uzamasın, o güzelim konudan mahrum kalmayalım: Orta Mali... Tefrikanın adı bu. Yazarı merhum Selahattin Enis. Bu köşede 'Zaniyeler' adlı muhteşem tefrika-romanından ve kısaca hayat hikâyesinden bahsetmişim. Orta Mali da aynı muhteşemliği hifzeden bir yapıt. 1926'da Son Saat gazetesinde tefrika edilen Orta Mali, I. Dünya ve Kurtuluş Savaşları'nın ardından hâlâ imparatorlukla cumhuriyet arasında sıkışmış İstanbul'da zenginlerle yoksulların eşitsiz yaşamlarını güzel bir kadına yönelen arzu üzerinden anlatıyor. O güzel kadın Fikriye. 1920'ler İstanbul'unusl fattan kenar mahalle güzeli Fikriye, nasıl kibar fahişe Şadan'a dönüşüyor, nasıl "Orta Mali" oluyor? İşte romanın sergişteği ve bu içimzden biri olan Fikriye, kaçınılmaz (ve zaten çok da kaçınılmaz) kaderine doğru yürürken okuyucuyu hayatına girip çışları onlarca enteresan tiplerle tanıştııyor. Ahşabı gıcırdayan köhne evlerden, mermer merdivenli köşklere; yerin altına inilecek girilen tezgâh meyhanelerinden, sadece kadınların yaşadığı ve erkek cinsinin giremediği orijinal yalılara kadar, kadim şehri romanı için bir sosyal laboratuvar gibi çalıştırmış Selahattin Enis. Enis'in kalemi, görüp duyumsadıklarını kağıda "bir mutlak zihniye" aktarmayı başaran kamera adeta. El âlemin çarpıcı TV dizileri içeriğini, bir asr önceden kaleme almış bir beyinden bahsediyorum, lütfen dikkat buyurunuz! Gün gün okuduğumuz giderek bağlandıran roman, bütünü düşünülünce insan de bir dönemim (belki de her dönemim) insan malzemesinin düştür ve yarısı röntgeni. Günlük tefrika gerilimini düşürmeden bir

edebiyat eseri üretilebilmek de, Selahattin Enis'in üstalığının bir diğer remzi.

Koç Üniversitesi Yayınları tarafından 2017 yılında çışımız diline çevrilerek (ve Latin harflerine ilk kez aktararak) yayınlanmış Orta Mali. Hem kitap şeklinde hem de tefrikalara ayrılmış sayfalarda halinde, nasıl isterseniz öyle okursunuz. Tabii ki sayfalara okudum ben! Aynı olmasına karşın, aklım

tutkunlar, Bud'a'nın "fildisinden daha keskin" dediği cinsel arzular, bu arzulari ustaca nakde çevirenler, üflediği neyle yoldan geçenleri yerine mihlayıp sersem eden Neyzen gibi yoldan dönmeyenler, yolunu şaşırınlar, yoldan çoktan çikanlar, hepsi burada!

Aziz meslektaşım Selahattin Enis, nur içinde yatınız, tefrikanızı eşsiz zevkle okudum.

● Kocaman da adamdım, hayatımın en doğru lafını bir çocuktan duyuyordum: "Sabır, kutsaldır..." Hem sabretmiyorsun da "oluyor, zaman niye sana uysun da telaş etsin? Rasyonel değil..."

● Fransız bir gazetecinin Yaşar Kemal'e sorular ve cevapları üzerinden yaptığı kitap vardı, orada Kafka için "O çocuğun çevresi, arkadaşları eksikti. Yoksa o da istemez miydi neseli olmayı, umutlu olmayı..." türünden cümleleri vardı. Kemal'in. Geniş zamanlı bir dede bakışığı, tüm kışkıları parçalıyordu yazar. İsimken sıfat olmuş Kafka'yı "Özünde iyi çocuk" diye yorumlamak, ancak Homeros'un meslektaşının yapacağı iştir. Yaşar Kemal de ta kendisiydi işte. Şimdi önumüze çıkan soru şu: "Kafka, çaresizlikten mi Kafkaesik oldu yoksa!?"

● Rahmetli Semiha Berksoy, ilerlemiş yaşlarında bile "La sesi vermekle" övünürmüş. En zoru diye mi bilmem, müzikten anlasam. Lakin "La" benim de en sevdiğim ses, hem zaten güzel hem de kızım Lale'nin la'sı...

● Türk işi çelişki: Ya midye bozuktı veya mide zaten bozuktu!

● Yıllar önce, Antakya sınır kapısının komutanını gece yarısı uyandırıyorlar. Motosiklet, rallisi için gelenlerden birinde vize yok! Vizesiz adam da bir prens, Afrika ülkelerinden Gabon'un prensi. Komutan apar topar geliyor, "Nerde prens?" diye soruyor. Harley Davidson'un gidonuna uzanmış adamı

gösteriyorlar, komutan şöyle diyor:

- Bu mu prens? Budan olsa olsa çokprens olur ulan!

Askeri gazinoda demlenirken, babam ve arkadaşları "Bu gece son gecemiz / Aci günler yakında" şarkısı çalınırken, şarkının "A kadeli elinden / Bir parçaya bölünün" kısmında, hakikaten de ellerindeki kadehleri toplu halde ve aynı zamanda yere atarak kırıyorlar. Kadehler, zıplıyor. Zıpladığı yere vardı o şarkının. Beniyi Assoy söyledi.

**Hayatımın
en doğru lafını
bir çocuktan
duyuyordum:
"Sabır,
kutsaldır."**

okumadığım kitap biçiminde kaldı. Yani, eş zamanlı okuma yapan çiftler için çok uygun bir kitap, iki seçenecek birlikte. Emegi geçenleri kalpten kutlarm.

Zevk yolunun çikeleşleri, âlemciler ve yancıları, gündüden kocasının rakı bardağına incir yaprağı ile parlatan kadınlar, mesir macununu tiryekerek eve giden kadınlar, güzel lütfatın, günah

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://kante.org>

**BAŞAK
BİÇDAY**

*İlhamın
Günlükleri*

ZAMAN BU, GEÇER!

541

Yanlış kişiye yönelttiğin nezaket,
sahibine dönen silah gibidir.

542

Kazanarak bildiklerimden vazgeçebiliyim
Kaybederek öğrendiklerimden asla!

543

En tehlikeliyalancılar,
ortaya çıkmadığı sürece dürüstü oynayanlardır.

544

Doğruyu beklerken de geçer,
yanlışla katlanırken de. Zaman bu, geçer!

545

İşlerimi kendim yapmaya başladığımda anladım
annenin ne çok çalıştığını.
Fark etmenin ilk şartı bu demek.Yorulmak!

546

En kuvvetli cezalandırma şekli affetmektir.
İçtenlikle yapanlar daha çok acıtır.

547

Zincirleme mutluluk:
Sevdiğini bilmenin verdiği huzur,
an gelir sokaktaki tüm haneleri aydınlatır.

548

Uzun süreli dostluklarımı size borçluyum.
Kıybettiğimi değil,aradığımı bulduğum insanlara.

549

Bugünkü her haklı "Hayır!"'imin arkasında
hasar yaratan geçmişim "Evet!"lerim var.

550

Belki de varlığını karşılık vermeye
layık bulmadığım için duruyordumda.
Gitmeyi bilmediğimden değil!

**Ah, tere tohumlarının kulakları. Şu dünyanın
sırrına ermek için, sizle mi konuşmalı?**

TERELİ NİNNİ

Geçen yıl"tere yılı"ydı benim için.
Kahvaltıda üstüne bol limon sıkıp yerdim.
Bu yıl en çok yediğim şey ne, bulamadım.
Belirli bir eğilimim yok galiba. Cennet hurması?
Olabilir.

Ne bulursam, ne varsa, ne geliyorsa...

En güzel yol.

Fakat en az yediğim şey ne, onu
biliyorum:Tere.

Çünkü artık bahçem yok,
ekecek alan kalmadı,
çarşı pazarda da pek az
rastlanıyor kendisine.
Yeşillik tezgahında
maydanoz ve dereotu
ikilisinin dışına çıkabilme
cesareti gösterenlerin
doka, reyhan, kekik
rizdikleri yerlerde tere
de arıyor gözlerim
özlemle, ama ne gezer.

Halbuki şöyle baharlı
acı tadı, çıtır yaprakları,
yemeyi pek sevdiğim
incecik saplarıyla tere
daha çok bulursa,
tezgahlardan ha bire
yeşil yeşil göz kırpsa.

Geçen yılki tere
yılından sonra bu yılı
tam"terersizlik yılı" ilan
edecektim ki, Şakran'da
köylü bir amca yetiştii
imdadıma.

"Tohum da alır mısın
kızım?" dedi ben ipe dizili pazar çantalarından
seçerken."Tere tohumum var."

"Dikecek yerim yok amca" dedim kara kara
bulutlarla dolu bir kalple, bıçak bıçak bir sesle.

Yürüdüm gittim.

Sonra geri döndüm.

Aldım bir avuç tohum.

"Bir yer bulurum nasılsa" dedim amcaya...

Bir yer hep bulunur.

Devalar. Şifalar. Yollar.

Sesler.Sözler.Eller.

Eve geldim.

Çiçeklerle konuşup, bir saksı artırdım kenara.

Küçükçük bir şey.

İçine toprak doldurdum.

Tere tohumlarını avuçlarımda
tutup sessizce, biraz sohbet
ettim onlarla, kulaklarına bir
şey dedim, sonra toprağa
serptim, üzerlerine ince bir
kat daha toprak örttüm,
can suyu verdim.

Ah, tere
tohumlarının
kulakları.Şu
dünyanın sırrına
ermek için, sizle mi
konuşmalı? Kavun
çekirdeklerinin
kanınlarını mı
okşamalı? Bulutların
üstünde mi uyumalı?
Su mu olmalı?

Bundan böyle, bir
şey olsun, şartlar
başkalaşsın, her
şey değişsin diye
beklemek yok
dedim içimden.

Umut, küçükçük bir
saksıda da yeşerir.

Onun öyle uçsuz

bucaksız tarlalara ihtiyacı yok.

Tere bilir.

Tere tohumlarının kulaklarına, bu, çünkü
fısıldanmıştır.

İnsan kulağın açarsa eğer, tere de ona
fısıldayacaktır.

Açın küçük ve tatlı kulaklarınızı, dünyaya henüz
inen bebeler.

Pıçıldasıyor lepler.

Fısıldasıyor tereler.

**Umut,
küçükçük bir
saksıda da
yeşerir.**

İLHAMİ
ALGÖR

ÜFÜR ÜFÜR İPE DİZ HUYU

Sen gidersin. Bende yarım kalmış bir heves. "Heves kuşu döner durur." Cümleyi yazar, ahşap bir çerçeve içinde dükkân duvarına asarım.

Muradım küçük bir köfteci dükkânı açmak. Üç masa yeter. Masa yüzeyleri damarlı, ak mermer. Damarlı mermer dediğin, kendinden desenli kumaş gibi bir şey. Mermerin derinliklerinde sigara dumanı gibi uçuşan bulutsu lekeler... Bak bak hayal kur.

Mesela müşterisin, gelip otuyorsun, sipariş vermiş, bekliyorsun. Elinde çok akıllı telefonun yok. Ne yapacaksın? Duvara astığın film karelerine, fotoğraflarına bakacaksın. Mesela o baktığın, "Vesikalı Yarım" filminden bir kare. Film, Manav Halil ile Vesikalı Sabiha'nın imkânsız aşkına dair.

"İmkânsız aşk almayayım, isim olmaz" dersin oturduğun masaya, beyaz mermerin içinde dolanan gri damarlara bakacaksın. Hayal kuracaksın belki. Kim tutar seni!

Veya bir hayal belirecek ama "ne olur ne olmaz belki kırılır" endişesi ile vazgeçeceksin. Hayalin, mermer masada leke gibi kalacak. Ne tuttu seni?

Yan masadaki müşteri sana bakıp "ruh hastası" diyecek içinden. Diyebilir.

O'nun çok akıllı telefonu var, diyebilirsin ama dememeliyim. Ötekileştirmiş, öbürsöleştirmiş olurum. O bilmiyor olabilir, ötekileştirme nedir? Ve hayat bir kere bu yola girdi mi, kibir nedir, yalnızlaşma nedir, mutsuzluk duygusu nedir? Ne demişler; "Yanmış hayat doğru yaşanmaz."

Veya o, yan masadaki müşteri, her şeyi biliyor ama "bu durum gerçekliktir, kabul etmekle fayda vardır" şeklinde bir düşüncesi ile uyum sağlamış olabilir. Kim "uyumsuzsuz bir" olarak anılmak ister ki?

Yukarıdaki paragrafa, akıllı cep telefonu olan hayal kuramaz anlamı çıkabilecek şekilde üfürmüş olabilirsin. Her ne

kadar cümle, aforizma karizması taşıyorsa da yanılıyor olabilirsin.

Ayrıca, bütün bunlar, bir köfteci esnafı için ne kadar gereksiz düşünceler diyen de olabilir. Ama dükkânın adını "hayalbaz köftehori" koyarsam yakışır belki. O zaman konsept tutarlılığı elde edebilirim. Dükkân tabelası önünde köfteci önüğümlü dururum. Mutlaka fotoğraf çekimin olur. Belki zinternet'te fenomen olurum.

O zaman belki marka değerim olur. İşli büyütürsem, borsa yolu ile küçük girişimcilerin kazanma hırslarına açılırım. Hırs! Ne kadar enerjik bir kelime.

İşler yolunda giderse, paraya para demem. İşler yolunda gitmezse, derim. O günlerde belki şehre bir film gelir. Ben o filmi zaten görmüş olurum. Yine de giderim. Belki seninle tanışırım. Veya daha önceden tanışmışlığımız vardır.

Film imkânı. Bir yerlerde bir şeyler içmeyi teklif ederim. Senin gidecek bir yerin, yetiyeceğin bir programın vardır. Ben içimden "keşke her şeyi iptal etse de daha çok birlikte vakit geçirecek" diye bir düşünce geçiririm. Düşünce dediğim şey belki de arzu'dur. Ama söyleyemem. Niyet söyleyemem?

Sen gidersin. Bende yarım kalmış bir heves. "Heves kuşu döner durur."

Cümleyi yazar, ahşap bir çerçeve içinde dükkân duvarına asarım. Film karesinin, Manav Halil ile Vesikalı Sabiha'nın

yanına asarım.

"Ne demek bu?" diyenler olur. "Afrika atasözüymüş" derim. Gülerler. Olabilir. Ben o esnada izgarada köfteleri çeviriyorum olurum. İçimden bir şarkı geçer, hatta belki mırıldanırım: "Kalbimi kıra kır, bıraktın bir hatıra..."

İş biter, bir çay alır üç masadan birine otururum. Mermerin damarlarına bakırım. Hayal gözü ile bakırım. Belki kayısı ağaçları görürüm.

Ağaçların altında büyükçek bir bahçe. Olgunlaşmış, kayısılar ağaç dibine düşmüş, baygın bir koku yayıyorlar. Arılar ve karıncalar bu cömert meyve bahçesinde mutlu mesut yaşıyor olursun. Böcek mutluluğu da bir mutluluk biçimi olsun.

Kendine göre bir neşesi, enerjisi olsun. Böyle kabul edelim. Burada bir süre kalam.

Çürüyen kayısılar bahçesini bırakıp başka bir yere geçelim. Deniz kıyısı taşlık bir sahil yapalım. Vakit gün ortası olsun. Fakat renklerin daha donuk olduğu Kuzey işiği mi yoksa Akdeniz Güneşi'ne benzer bir güneş mi olsun? Karar veremeyelim. Kararsız kalıp gerilelim. Sıkıntı bassın. Üzmeyelim tatlı canımızı, "amaan" diyelim. Aksak ritim ile melodik bir şekilde diyelim.

Orayı da bırakalım, bir don bir atlet ile yatan genç bir adamı uykusundan uyandıralım. Donu nasıl olsun? Boxer dedikleri sort tipi mi veya slip mi? El de dikilmiş belli lastikli patiska mı? Veya donsuz yatıyor olsa?

Don olayını önemsemeyelim. Uyandırıp işine gönderebilir. Yakın

zamanlarda üç masalı bir köfteci dükkânı açmıştır.

Bu kadar üfürük fazla bulunabilir. Olabilir. Hayal kurmanın küçümsendiği bir kültürün çocuğuyum. Tuvalette oturur iken yer karolarına bakıp şekiller görme terbiyesi ile büyüdüm. ✨

Hayal kuracağın ama "ne olur ne olmaz belki kırılır" endişesi ile vazgeçeceksin.

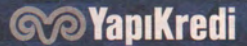
Sabahattin Ali

EN SEVDİĞİNİZ YAZARLAR DİJİTAL ORTAMDA.

Yapı Kredi Yayınları, yüzlerce e-kitaptan oluşan arşiviyle her an yanınızda.
Siz de dr.com.tr veya idefix.com adresinden e-kitaplarımıza ulaşabilirsiniz.

YAPI KREDİ YAYINLARI

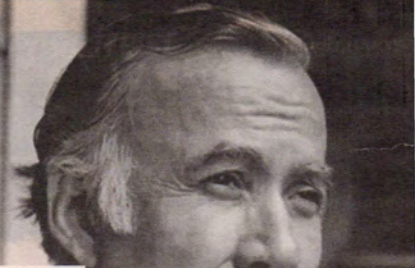

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

HAYDAR
ERGÜLEN

BEHÇET NEGATİGİL

Ayşe (Sarısayın): Necatigil'in iki sevgili kızından biri, diğeri Selma. Öyküsü şiirli olanlardan, Almancadan çok iyi çeviriler de yapıyor.

Beşiktaş: Şairin mahallesi, semti. En sevdiği yer. Oturduğu sokağa adı verildi. 'Barbaros Meydanı' şiirinde bigüzel anlatır Beşiktaş'ını.

“Cihannüma”: Zebra (1973) kitabında yer alan bir şiiri: “Akşamı çöktürmeye bu ne çok çaba/Bir gün çektirilerde kurşun gökyüzü/Ayaklar altında bir cihannüma/Ey geçilen yolları yoksayanlar.”

Çocuklar: Necatigil şiirinin gözdeleleri. Çocukların hastalığı, yoksulluğu, çaresizliği gerçeğini dile getirdiği şiirler en içicileridir: "İnsanlara tezgahlara kağıtlara kolaydı/Biz bu kadar eğilmeydik çocuklar olmasaydı".

"Daktilo": Divançe (1965)
kitabındaki ünlü şiirlerinden
biri: "Bana pek sert vurmuşlar
bir yerlerim ağrıyor/Ya gün
boyu bastırın bu uykuyu/Sevincin
sesi çıkmıyor." Daktiloyu
insanlaştıran yazmış, o
zamanlar sekreterlere de
daktilo denirdi.

Ev: Necatigil deyince ilk akla gelen. Evler (1953) kitabına ad olan, şiirinin mekânı olan 'Evin Halleri'ni kim ondan iyi anlatabilir? "Evin –den hali uzaksınız,/Hatta içinde yaşarken/Aşkların, ölümlerin omzunda/Ayrılmak varken evden."

"Filigran": Beyler (1978)
kitabında yer alan, şiirinin okunma
nedenlerinden birine de değinen şiiri:
"Kimi şiirler/Okunur arkasında/Kendi
ateşiniz varsa."

Gurbet: Necatigil'e göre, şairin şiir yaşamı boyunca geçtiği üç burçtan ilki: Bir arayış dönemi olan bu burçta şair sevdiği şairlerin etkisindedir. Kapalıçarşı (1945) ve Çevre'de (1951) gurbet burcunda olan Necatigil, Ziya Osman Saba ve Necip Fazıl'dan etkilenmiştir.

Hasret ve Hikmet: Hasret burcunda şair, kişiliğini bulmaya çabalar, kendisini özlüyor.

Arada (1958) ve Dar Çağ'da (1960) hasret burcundadır. "Hikmet çapraşıktır ve çok az değişir" dediği hikmet burcuna Yaz Dönemi'yle (1963) girer.

Huriye Hanım: Necatigil'in sevgili eşi. 1949'da evlendiği edebiyat öğretmeni Huriye Korkut.

Işık: En bilinen ve en etkileyici şiirlerinden Nilüfer'in (Yaz Dönemi, 1963) son bölümü: "Bir ışığı yandı yalnız gecelerde;/Akşam, çiçekler uykuya yattı,/Sardı karşı kıyıları karanlık--/beni bana gösterecek lambamdı, almışlar."

İki Başına Yürümek: (1968)

"Susanlara hiçbir şey sormayın"
dizesinin de yer aldığı, kitaba
adını veren şiir.

Kare-Şiir: “Kare-
şiirlerinden olan Bir
Sözlükte Kitap Adları
Türkçedeki ilk ‘buluntu şiir’
örneklerindendir.” (Selahattin
Özpalabıyıklar).

"Lades": Kapalıçarşı ve Çevre'de aynı başlıkla iki kez yazdığı şiir. İkincisi ilkinde göndermeli: "Vaktiyle yazdığım gibi/Uzayacağı benzer/ Tutuştuğumuz lades./.../ Bak, kaç sene geçti/Aldatamadın beni/Ölüm kardeş!"

Meyhane: Beşiktaş'ta Balıkçılar Çarşısı'nda içtiği meyhanede fotoğrafları var, "Hoca'nın Meyhanesi" diye de anılıyor.

Necatigil: Tam adı Mehmet Behçet, eski soyadı Gönül. 1934-43 arası Mehmet Necati adını kullandıktan sonra, resmen Necatigil aldı. Necati babasının adıdır.

“Oluk”: Çok bilinen “her şey yarım yârim” dizesi Zebra (1973) kitabındaki ‘Oluk’ şiirindendir.

Ölüm: Tüm şairler gibi Necatigil'in de en çok uğraştığı konu. 'Kitaplarda Ölmek' şiiri ise bir klasik: "Adı, soyadı/Açılır parantez/Doğduğu yıl, çizgi,

"Pars": Yaz Dönemi'nden (1963): "Açsam sonra

sabahı;/Siz yine mi ormanlarda karaca,/Bense hâlâ o
günlere karşı mı?"

"Ring": Divançe'den (1965): "Bir kişi ringde/
Boğuşur yokken karşıda kimse./Bizi hep erdemlere
itiler/Döktüler tarlamıza mayın./Kaçırdılar yangında
mal ve kaçak/Yıkılan dünyalar bizcileyin"

"Sevgilerde": Eski Toprak'tan (1956) bir Necatigil klasığı ve Türk şiirinin en güzel şiirlerinden biri: "Sevgileri yarınlara bıraktınız/Çekingen, tutuk, saygılı./Bütün yakınlarınız/Sizi yanlış tanıdı."

Şiir Uçları: Yazı ve söyleşilerinin yer aldığı Bile/Yazdı (1979) kitabındaki şiire ve şaire ilişkin kıvılcımları, çakımları, aforizmaları

"Türkiye Atlası": Kareler Aklar (1975)
kitabından ilginç, eleştirel bir şiiri: "Kimi dev yatırım,
özel sektör/Kimi dağ köylerinde çerçi olduğu./
Yükselir bir yapı gökdelen binlerin/Onda bir
görülmez harcı olduğu." Günün şiiri!

"Uygurlik Raporu": Beyler (1978) kitabından bu kez de çevreci bir şiir: "Bu artıklar ne artık, kusar toprak/Plastik kaplar,bidonlar, asit./Ölü balık, yoz ağaç, çevre kirlenmeleri/Baygın soluklar, bitkin gel git." Günün şiiri

Ün: Parayla, ünle işi olmayan derviş şair:
"Biz bu işin tadındayız. Ne paraya çevrilmez,

“Venüs Çizgisi”: Yaz Dönemi’nden (1963)

bir şiir: "Acıkırlar susarlar vermeseniz de olur/
Ve onlar hep bakarlar yaz ya kışsa."

"Yazı": EnCam'da (1970) yer alan ünlü dördlüğü:
 "Ve şairler boyuna kimlere yazarlar?/Yıkılmış
 köprülerin başında/Ürkmüş boşluktan biri iniliyorsa/
 Ve şairler onlara geldimlere yazarlar:"

Zebra (1973): "Gömülse—de uçar/Kona kana bir
tey.org
yaza gıda/Sonsuza göçmen kuş." 🐘

**"Susanlara
hiçbir şey
sormayınız!"**

**Behçet
Necatigil**

KONU: Gelenek

KONU: Şiir Nasıl Yazılır?

Hafızlar, gazelhanlar, mevlithanlar gelsin, bağımda durup bana veda, bana sena, bana helal etsinler!

HELALLİK İSTEYENİN TÜRKÜSÜ*

“Ruhum arşialâya yükselip dünyayı bir yutkunma gibi arkamda bıraktığımda, anımsamanın o soğuk teneşir taşına yatırıldığımda, çenem bağlanıp sonsuza kadar suskunluğa emanet edildiğimde, önümdel pençe divan durulup helallik elverişinde, kazma kürek sesleri hızla o kara toprağa değdiğinde, taşlarım oradan oraya yuvarlandığında, eski bir akşamın gölgesi son kez üzerime düştüğünde...

Beni hatırlayıp iç çekenler, adım geçince yere tükürenler, hakkım kalanlar, alacaklılarım, kırıp incittiklerim, susup dinlediklerim, adı dilimin ucuna gelenler, aklımdan hiç çıkmayanlar, içimden konuştuklarım, ihanet etiklerim, sadık kaldıklarım, bende ağır tadı bırakmayanlar, ruhumdaki yurtta işne iplikke koşanlar başıma toplandığında...

Bir zamanlar sırtı dayadığım kavaklar, meşeler, ahlatlar; aksimi gördüğüm göller, benden akıp giden nehirler, dön dolaş yine bana kavuşan dereler; dağ yolları, patikalar, toprak ve asfalt yollar; elimi ahımına siper edip baktığım kuru güneş, uyku tutmadığında sımsıkı sarıldığım bazen bedir bazen kamer ayı içimdeki o zifiri karanlık son kez üzerime çöktüğünde...

Bende hakkı olan yağmur damlası, döne döne üzerime yağan kar...

yolumda doğup batan güneş, yokluğumda hep beni soracak olan gölgem; buğday başakları, mısır püskülleri, her bahar çiçeklenen nar ağacım, hiç yemiş vermeyen dut ağacım, incirnin sütü, narın hevesi, boynunu büküp son kez bana baktığında...

Ağızda sağa sola dönen, kimi söylenir söylenmez söylen kimi yıllar yılı gönül gezen, kimini ziyadesiyle fazla kimini yoksul aş gibi azar azar söylediğim,

kimini eksik kimini döne dolaşa tellendirdiğim; kimini yutup kimini dileme sürdüğüm, gizli dertlerim saklayan, beni rezil rüsva etmeyen; sır tutan, kin tutan, kan tutan tüm kelimeler gün birinde kapkara bir bulut gibi toprağımın başında dikkildiğinde...

Kâni Karaca gelsin, Çekiç Ali gelsin, Tenekeci Mahmut ve Ruhsatı gelsin; Feçize Teyran, Evdalé Zeyniké, Eğidé Cimo ve Şakiro gelsin; Muharrem Ertaş, Hacı Taşan, Hafız Kemâl, Neşet, Mahsuni ve Sümmâni gelsin; Pir Sultan, Karac'oğlan, Kul Nesimi ve Yunus gelsin; yörükler, göçerler, köçerler gelsin; gevendeler, abdallar, mırtıplar, domlar, dengbêşler gelsin; hafızlar, gazelhanlar, mevlithanlar gelsin, bağımda durup bana veda, bana sena, bana helal etsinler!" dedi babam. *

ERTUĞRUL
MAVİOĞLU

**Belki de Nâzım'ın dediği gibi işlememiştir bu döngü.
Ne biz babamızın ilerisindeyizdir ne de
çocuğumuzun gerisinde...**

NESİL

Nâzım Hikmet'in 'Bir Provokator Üstünde Hiciv Denemeleri' adlı eserindeki bu mısralar, kuşakların yok diğeriyle arandıkları mesafeyi anlatmakla kalmak, diyalektik denimini de tanımlar. Buradan ilerlersek her yeni neslin kendisini bir öncekiyle, eksiklikler ya da fazlalıklar yönünden neden kıyaslamaya istekli oluşunu da anlarız. Kimi kez yakınına, kimi kez de şükrederek yapar bunu. Anneler, babalar yıllar boyu kol kanat germiş olsalar bile, hep bir şeyleri eksik bırakmışlardır. Bunları tespit etmek, büyümenin ta kendisidir. Kabuğu kırıp dışarı çıkmak, seni dünyaya getirene meydan okumak, eskiyi aşmaktır büyümek. Belki kendilerine göre doğrusunu yapmışlardır ama bize ayaklarımızı uzatıp gireceğimiz rahat bir dünya bırakmamış olmaları affedilebilir mi? Zamanenin on yılda kat etmiş olduğu mesafeyi bir asır boyunca alamamış olmalarına ne demeli? O halde, eski neslin yetersizliklerine ve yeni neslin marifetlerine yakından bakmanın, terazinin bir kefesinde düdü diğer kefesinde de bugünü koyup tarzın arasını sıradır. Belki de Nâzım'ın dediği gibi işlememiştir bu döngü. Ne biz babamızın ilerisindeyizdir ne de çocuğumuzun gerisinde...Ya da öyledir, kim bilir?

BABA

1920'li yılların başlarına gidelim.Yani savaşın ateşliyle yanan insanların yanına. İlk çocukluk, Kurtuluş Savaşı'nın hemen sonrasında. Ne elde var ne avuçta.Varlık nedir bilinmediği için yokluk da bilinmiyordu.Duvara çakılacak çivi, üzerine yazılacak kağıt, damı akmayan bir okul ya da suyu akan bir çeşme bulabilene akıl olsun. Ekmek karneyle, kıtlık ise hayatın mütemmim çüzü. İlk çiğniğin duyulduğu yerden uzaklaşılması askerlik çağının gelmesine bağlı. Doğduğun yerde okul yoksa son umut Ali Mektebi'nde. Cumhuriyet ilan edilmiş, sınıfsız, kaynaşmış bir ülke inşa edilmiş denildiğine göre, ama kimin ne olacağı daha parmak kadar beşeyken bile belli. Eğer kahveye girince herkesin ayağa kalktığı Abdi Ağa'nın sütalesinden değışten ya ırğat olursun ya da line Memed.Dedeler 46'sında olmuşt,

babalar 54'ünü ancak görmüş.Alaşılan daha yolun başındayken kader ağlarını örmüş.Yine de çemberi kırmak,hareket imkânı tanımayan bu kaçışmadan kurtulmak lazım.Ama savaştan yeni çıkmışken,yeni bir savaş,yani ölüm,yani kutluk kappya dayanmışken,sonrasında darbeler birbirini kovalayacakken nefes aldığna bile şükreder insan. Bir önceki nesilden daha ileri bir hayat sürüldüğüne ise hiç kuşku yok. Mesela önce lambalı radyosu, sonra transistörlüsü, renksiz de olsa bir televizyonu olabilecek bu kuşağın. Sıra gelmediği için telefon bağlatmayacak evine. Bir haber göndermek istese, telgrafı "acele" tarafinden yazdıracak. Hayatı boyunca biri yazlık diğeri kışık iki kat elbisesi,Şümerkank' tan alınma ömürlük ayakkabısı, yakası epri miş gömlekleri, gece yatmalık çizgili pazez pijamaları olacak. We nihayetinde bir gün perde kapanacak. İmanın sorusu üzerine, cemaatten tabutun içindeki duyurmak istercesine "iyi bilirdik" diyen bir uğultu yüksелеcek.

iyi bilirdik çünkü çok çalıştı. İyi bilirdik çünkü hiç borcu yoktu. İyi bilirdik çünkü calmadı, harama el uzatmadı, o yüzden dikili bir ağacı bile olmadı. İyi bilirdik çünkü anadan üryan gözünü açtığı bu dünyada, iki savaş, üç darbe, binlerce zorba gördü ve geldiği gibi çirçilçiplak öte tarafa gitti...

ÇOCUK

1960'ların başına gelelim şimdi de...Haddini bilmez isyankarların cirit attığı bir atmosferin içine... İlk çocukluk, kırdan kente göç yıllarına denk geliyor. Briketlerin üst üste yığılarak bir gecede imece usulü inşa edilen temelsiz, susuz, elektriksiz, tuvaletsiz ve hatta çoğu kez damız bir izbemin içinde boy atılacak Tann'ın bile görmezden geldiği bu sokaklarda akan lağım suları nı durduran olmayacak Resmi bir kayıtları olmadıği için sayım memuru kapıları çalmayacak ve o yüzden mahalle nüfusundaki artış, boken içinde gürşen çocukların kalabalıklaşmasıyla anlaşılacak. Salgın hastalıkların envaiceşidi, greyderlerin en güçlöleri, polis ekiplerinin en kemik kırıları, faşistlerin en kan dökücüleri sıradan yaşamsal tehditler arasında. Baş kaldırılacak on altsında. "Olmaz bunca zulüm yeter!" denilecek. Sadece kendisi için değil, önceki nesillerin intikamı, sonraki nesillerin istikbali adına ayağa kalkılacak. Dikenin kökünden, toprağın kurağından belip diz boyu çamurun içinde yündeyen bu çocuklar, apartmanlarda oturan akranlarıyla sokak gösterilerinde, gecekondu nöbetlerinde tanışacak.

Kapatıldıkları hapishanelerde yaralarını birbirine merhem niyetine sürüp iyileşmeye çalışacak. Henüz "generation" kelimesinden haberdar olunmasa bile "resistance" kelimesi ezbere bilecek. Onlar karanlık duvarların arkasında solarken, renkli televizyon yayını

tüm debdebese ve canlılığıyla başlayıp herkesi tutsak edecek. Petrolcü Ewing ailesinin problemlili gelini Sue Ellen, hülyalı bakışlarıyla, Pam yimser edasıyla, evin küçük kıızı fettan Lucy ise sarı saçlarıyla ülkeyi ekranlara kilitleyip büyülerken, onlar teslim olmamanın yollarını arayacaklar. Bulamadıkları her an için bir can verecekler. Kondular yıkılıp apartman, apartmanlar yıkılıp güvenli siterler kurulacak. Kimse kimseyi tanımayacak artık. Ekipler mahalleye basmasın diye geceler boyunca nöbet tutulan damlar çarçabuk unutulacak. Sonra perde kapanacak ve bu kez sahnede imam belirmeyecek. Hiç kimse ama hiç kimse, tahşel rolünü çok sık oynamış bu çocukların ardından "iyi bilirdik" diyemeyecek.

ASIR

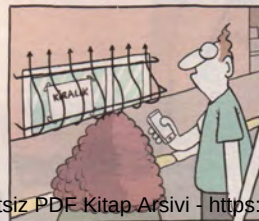
Sonrası, mezarsız ölülerin ve yaşarken mezara girenlerin kuşu. Muktedirin elinde kocaman kanlı bir süpürge, kalanları süpürüp yok etmeye çalışacak bir yandan; sanki geleceği yok etmeye muktedirmiş gibi. Kimini kurşunla, kimini bombayla, kimini işkence tezgahlarında, asit kuyularında kaybedecek. Fakat iyice zayıflatsa da tamamen tüketemeyecek. Geride, sesi cılız çıksa bile ya da sadece gözlerini dikerek, "nerede!" diye soran birileri kalacak. Zengin mahallelerde ise hayat gürül gürül akmaya devam edecek. Alışveriş merkezleri açılacak peşi sıra, yeşilin tonları silinip her yer griye boyanırken, işil işil vitrinler "al, al, al" diye bağırarak. Parası olmayanın cebi plastik kartlarla doldurulacak. Yeni "generation", sırtında kocaman bir borç kamburu, aygında prangasıyla yaşamaya mecbur kalsa da eski "generation"un ulaşamadığı her şeyi bir karış mesafeye indirmeyi başaracak. Ne ki, kaplumbağa misali kendi kabuğuna çekildiği bu hayatta, güneşi çok daha az görecektir.

Yani neredeyse bir asra yayılan bu döngü önüne gelen güzellikleri yok etse de, her nasılsa, basabından daha ileri, doğacak çocuğundan geri olduğunu söyleyen Nâzım Hikmet'in yüz yıl sonra gerçekleşmesini hayal ettiği devrim için yazdığı şu dizelerin güncelliğini koruyacak:

"Asrım sefil, asrım yüz kızartıcı, asrım cesur, büyük ve kahraman. Dünyaya erken gelmişim diye kahretmedim hiçbir zaman. Ben yirminci asırlıyım ve bununla övünüyorum. Bana yeter yirminci asırda olduğum safta olmak bizim tarafa olmak ve dövmüşek yeni bir âlem için..."

Mehmet Ali & Akşamsefası

İLKER ALTUNGÖK

PENİS SİGORTASI

ALİ MERT
ALAN

Ses tellerini sigortalatan sanatçılar, bacaklarını sigortalatan mankenler duymuştuk. Ama "penis sigortası"nı ilk kez duyuyoruz. Girişimci! **ERSİN METE ERTÜRK**'ün "Erkek Paketi" kapsamında karşımıza çıkan **Penis Sigortası**'nın ne olduğunu merak ettik; o da bu girişiminin hikayesini OT'a anlattı.

Makine mühendisiyim ama kendimi, "yenilik ve farklılık tutkunu bir seri-girişimci" olarak tanımlayabilirim. Erkeklerle iç çamaşır, çorap, tıraş-bakım ürünleri ve prezervatif hizmetini abonelik modeliyle sunan erkekpaketi.com ve çeşitli konularda uzman kişiler, bu kişilerden fikir, tavsiye, danışmanlık almak isteyenlerle anında görüştüren eksperin.com platformunun kurucusuyum. Aslında girişimlerim tamamen kendimin ya da çevremdekilerin ihtiyaçlarından, sorunlarından doğuyor. Önemli olan bunu tespit edip burada bir fırsat olup olmadığını görebilmek...

SIGORTA ŞİRKETLERİNE KONUYYU

ANLATAMADIK
Penis Sigortası, sadece erkekpaketi.com'a abone olan müşterilere sunulan ayrıcalıklı (!) bir hizmet. Bizimle benzer iş yapan ABD'li bir firmanın bu hizmeti başlattığını gördüm."Acaba biz de burada fark yaratmak için böyle bir şey hayata geçirebilir miyiz?" diye etrafıma danışmaya başladım.Tabii Türkiye'deki sigorta şirketlerine bu tarz bir sigortayı anlatmak epey zordu. Nitekim ikna edemedik. Biz de yurt dışında bunu yapan bir sigorta şirketiyle görüşüp anlaştık.

3 BİN PENİSİ SIGORTALADIK

İlk duyduğumuzda penis sigortası çok ses getirdi. İlk 8 ayda 3 bine yakın kişi sigortalı oldu. Sonra yıllar geçtikçe sigortadan çıkmak isteyenler oldu ve bu sayı azalarak 250 kişiye kadar düştü. Neyse ki bu süre zarfında herhangi bir kaza yaşanmadı. Sigorta şirketi yetkilileriyle yaptığımız birkaç görüşmede, onlardan gelen öneri neticesinde, yaptıkları risk analizi

sonucu, giriş bariyerini çok fazla yoğunluk olmaması için daha yüksek tutmak istediler. Biz de bu hizmeti sigorta şirketiyle ortak sunduğumuz için bu uyarıyı dikkate alarak giriş şartlarını biraz ağırlaştırmak durumunda kaldık. Bu sebeple 200 TL'lik abonelik paketi şartı ile yıllık 50 TL'lik aidatı çok görenler sigortalarını devam ettirmedi. "Sigortalı penis" sayısındaki düşüşü biraz bu

duruma da bağlıyoruz...Amacımız ünlü birkaç kişiyi de sigortalayarak iyice dikkat çekmekti ama iletişime geçtiğimiz kişiler buna yanaşmadı. Birkaç tanesi, hayran kitlesi ve takipçilerine karşı zor durumda kalabileceğini düşünerek reddetti. Her ne kadar bu bilgileri dışarıyla paylaşmamızın yasak olduğunu söylesek de cesaret edemediler.

HER YIL 10 BİN PENİS KAZASI GERÇEKLEŞİYOR

Sigortanın hangi hallerde geçerli olduğu konusu çok net. Kapsamı, penisin fiziksel olarak vücuttan tamamen ayrılması şartıyla geçerli. Dünya üzerinde her yıl yaklaşık 10 bin fiziksel penis kazasının gerçekleştiğini öğrendik. Türkiye'de de bu tarz birçok olayın gerçekleştiğini gazetelerden takip edebiliyoruz. Sigortanın kapsamı ise bunu suistimal için kullanılabilecekleri karşı koruma altında. Şu ana kadar bu durumu suistimal etmek isteyen üyelerimiz olmadı. Sanırım böyle bir işe kalkışacak birinin deli olması lazım.Ameliyatla cinsiyet değiştirme, sigorta kapsamına girmiyor.Yalnızca fiziksel olarak vücuttan kopan vakalar sigorta kapsamında değerlendiriliyor. Ayrıca yakın akraba, arkadaş ve sevgili tarafından gerçekleştirilen eylemler sonucu oluşan yaralanmalar da sigortanın dışında kalıyor.Abone olarak bizden hizmet alanlara bu sigortayı isteyip istemediklerini soruyoruz. İsteyenlere imzalamaları için polise sözleşmesini gönderiyoruz, dijital olarak da sigorta sertifikasını e-posta ile yolluyoruz. Böylece 1 yıl süreyle penisini 50 bin TL'ye kadar sigortalatmış oluyor. Aslında giden geliyor, onun için yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Bizim sistem ondan sonra devreye giriyor.✿

İLHAN GÜNEY

Yol çekimi

Yolçekimine kapılıp yola çıkanlar için...

İlhan Güney, 1950 İstanbul doğumlu. Tıp doktoru, Göğüs ve Kalp Damar Cerrahisi uzmanı, emekli öğretim üyesi. Ölümü ve yaşamı yakından tanıdığı meslek yaşamı boyunca not defterlerinde biriken sorularını topladığı "Cevapsız Sorular" yazarın akademik yayınları dışındaki ilk kitabıdır ve Y Yayınları tarafından yayınlanmıştır. "Yol Çekimi" yazarın yapmış olduğu dünya seyahatlerindeki anıların bir bölümünün derlemesidir.

Evrende var olan her şey bir hikâye anlatır. Ben "şeyleri" hikâyeleriyle severim.

Suriye çöllerini, Tsavo'nun kızıl kumunu, Santorini'nin lav kırıntılarını ceplerime doldurup eve taşımam onandır. Odamın bir köşesinde Sfenks'ten düşmüş bir kireç taşı, Petra'nın güllükuru kayalarından bir parça, Marakeş'te yediğim sümüklü böceğin kabuğu doğdukları yerleri anlatmak için bekler. Bu "şeyler" benim için birer zaman yolcusudur. Evde hiç kimse yokken yanlarına oturup kulak verir, hikâyelerini dinlerim.

Arada bir durup, dalıp gitmem onandır.

Yazı ve fotoğraflar: İlhan Güney
Yayın Direktörü: Yalçın Tündüoğlu
Editör: Belen Yılmaz
Dizgi: Z.Emel Tündüoğlu
Kapak: Erdur Tasarım Stüdyosu
ISBN 978-605-68154-0-9

Y YAYINCILIK
Burhanıye,Abdullahade Cad.No.33
34876 ÜSKÜDAR, İSTANBUL
Tel:0216 4223374 (Pbx)
Fax:0216 4221001
e-posta: yyayincilik@gmail.com

TEVFIK
(MERKUT)

SAGLIKLI
NESİLLER
İÇİN ÇİNGİT
DERNEĞİ

PERDE ASMAK
BUNDAN IYI
JERNEGI

BIRA BEND
SAPUK SAPU
JONADI

OT

[Hasret Gültekin]
Anlamaya, öğrenmeye,
gelişmeye, sevmeye,
üretmeye, dokunmaya,
değişmeye, değiştirmeye,
vicdanı rahat ve huzur

**Ben eski bir kartpostalım. Beni gönderen şair
bir esir kampında öldü, alıcı yanlış adrest.**

SAĞ YANIM ÇÜRÜMÜŞ...

**İSMAİL
GÜZELSÖY**

Sol bu ülkeyi bir gün bile yönetmedi ama bütün günahlar, kamyon kamyon solun kapısına döktüldü. Fililen ülkeyi parselleyip satan sağ iktidarlar ama "vatanı satmak" gibi ağır bir günah solun hanesine yazıldı. Bu kadim coğrafyayı bir yağma sofrasına çeviren sağ ama "vatan hainliği" gibi çirkin bir sifata yataflanmış oldu. Bir bayrak ve bir Kuran buldun mu, her türlü ahlaksızlığı, adaletsizliği, soytarlılığı yapma hakkını elde ediyorsun. Bütün sağ iktidarlar büyük bir yolsuzluk destanı yazarak defolup gitti ve gerideki kaşar kadrolar yeni kurulan yağma partisine transfer olup ahlaksızlığına kaldığı yerden devam etti Oysa ülke kaynakları öyle zengin ki, vasat bir yönetimle bile, kendimizi helak etmeden bir yeryüzü cenneti yaratabileceğimiz bir yerde yaşıyoruz. Sahtekâr suçluların, zorbalıkla, hileyle, kriz tezgahlarıyla elimizden gasp ettiklerini bir araya toplayarak muhtemelen dünyanın en zengin toplumu olurduk.

Bu ülkedeki sağ hükümetlerin hepsi halkın alın terine, ülke aydınının göz nuruna ihanet etti. Giderken de adaletin terazisini biraz daha bozmayı becerebildiler. Adaleti, basını, akademiye susturdular çünkü bu ülke kötü bile yönetilemedi, kullanıldı yalnızca ve bunun yüksek sesle dile getirilmemesi için her türlü zulmü yapmaktan da geri durmadılar. Bütün dünyada sağın çirkin yüzü her gün biraz daha ortaya çıkarken onu alaşağı edecek güç de 'ağır ellerini toprağa dayayıp' yavaş yavaş ayağa dikeliyor. Son varkalma mevzilerini de kaybedeceğini anlayan kadınlar ve onların yetiştirdiği özgürlükçü zihinler... Müstakbel insanlık kültürünün mimarları, dünyayı yuva olarak görenler olacak, onu kupon arazi olarak görenler değil. Eğer yanılıyorsam kimse bana bunu söylemeyecek. Çünkü gelecek diye bir şey kalmayacak. Hepimiz kupon araziye dikilen beton tapınakların altında çürüyor olacağız. Bizim bir zamanlar yaşadığımızı hatırlayan kimse bulunmayacak. Çünkü paraya tapınanların çağı bitmezse, sağ dediğin bu şeytanet, kaçınılmaz bir köksüz sürükleyecek hepimizi. Sağ insanlığın afetidir.

Başarın kadar başarısızlığın da sahibi olma yürekliğini gösterince olgunlaşmışsın demektir. Sevapların kadar günahlarınla da yüzleşmiş, tekamül işiğini atmışsın demektir. Bu ülkede

sağcı olmak kadar büyük bir konfor yok. Hiçbir günahının bedelini kendin ödemiyorsun. Her kusurunun, hatanın, zıvalamanın bedelini senden zayıf olanlara, sesi kısımlara yükliyorsun.

Bunu yapanlara hiçbir kuznılgım yok. İnsan düşmanına kızmaz çünkü onunla mücadele eder.

Bunları seyreden, inanmadığı halde işine öyle geldiği için şehvetle inanmış gibi

**Unutmak
öldürmektir.
Her öldürdüğünde
güzel bir yanını
katledersin.
Yaşamak için
hatırla beni.**

yapan riyakârlarla isim. Umarım sessizce önünde boyun bükükleri zulum bir gün onların boynuna da kıla çevirir. Ben hiçbir zaman cennet-cennahem eksenli bir hayat yaşamadım. Ahund dedemin sözünü dinledim ve zorda kaldığı zaman iyiliğe şimdiki. "İyilik ibadettir" diyen yüzice bir ruhtu merhum. Önce şayesinde remetinde de cehenneminde de bir insan suretinde sigıgını anladım bu işlere

fazla kafayı takmadım ama bugün artık gönülden dilirim ki cennahem diye bir yer olsun. Olsun da bu riyakârların yüzünü orada bir göreyim. Yüzleri varsa eğer. Anlık çıkarları için çoğunlun çoğunlun narsına, istikbaline sahip çıkamayan bir guruh...

Bu dönem de geçip gidecek, bin yıl başta kalacak zannedilen nice ısıltılı taçları sinesinde çürüttü bu aziz topraklar. Tabii ki geçecek ama geriye kalan ruhunu satmışlar yine en çok din, vatan diye bağışan bir sahtekarlar ordusuna kaptanacak. Ha bir de CHP var tabii...

Bu ülkede böyle bir "sol" varken sağa neden ihtiyaç duyulmuş ki? Evet, cennete fazla isim yok ama umarım cennete zevallı gelmez.

ESKİ BİR KARTPOSTAL İÇİN AĞIT

Ben eski bir kartpostalım. Gönderen de alıcı da varlığını çoktan unuttu. Üç parmak kalınlığında bir kitabın içine tıklandı. Bırakıldığım sayfada kaldım. Kan ve barut koku bir yer burası. Korku akıyor cılız bedenime. Sessizlik giderek büyüyor, ruhsuz bir suskunluk beni ele geçirmeye çalışıyor. Ben eski bir kartpostalım, öyle bir sayfada unutuldum ki, arkamda ısırtılı bir tarih, önümde karanlık bir belirsizlik var. Yine de bulunduğum yeri unutmamaya ve unutturmamaya gayret ediyorum. Sen de öyle yap.

Ben eski bir kartpostalım. Beni gönderen şair bir esir kampında öldü, alıcı yanlış adrest. Kapısının altından atılmış suretime baktı, anlayamadığı dile aceleyle karanlımsı yazılara baktı, yeniden resmî çevirdi. Salıncakta sallanan, beyaz şemsiyeli kadını görüntüsünü seyretti dalgın dalgın... Sonra da yanlış gelmiş bir mektuba ne yapılmış gerekirse onu yaptı: Unuttu. Beni çileli hatıraları anlatan bir kitabın arasına koydu ve bavalınlı toplamayı sürdürdü. Ülkesinden kaçacak; olmadı, sınırda öldürüldü. Yuvarlak, siyah çerçeveli gözlüğü, teditirgin bir tohum gibi toprağa gömüldü. Bir rüzgâr esti, sert bir yağmur çölemedi ve o gece yarımayın ışığında yakandı şairin ölüsü.

Ben eski bir kartpostalım. Unutturmamak benim işim. Sen de öyle yap. Unutmak öldürmektir. Her öldürdüğünde güzel bir yanını katledersin. Yaşamak için hatırla beni. Eski bir kartpostalın yaralı eline dokunmuşunu hayal et bazen.

PARTNERİM DE YANIYOR

Zeyd'i ben biliyorum dul kılarak kendini
Çöllerin raconunu istihzayla keserek
Açarak ellerini lal göklere açarak
Yuttuğu hançerleri sindirerek Gavs gibi.

Hamza'yı da biliyorum şer abları içmekle
Hâyânın kapısında karakolluk olmakla
Aşiret raporunu dümdüz hiçe saymakla
Zevceleri birbirine kumlar gibi katarak.

Katafalk Stalin'in, kara toprak Ali'ye
Karımın demlediği çaylar psikiyatra
Kurban olsun, tavşanların kanları dem kızılı
Padişahın kaftanına putlar gibi çıkarak.

Sıkarak ellerini ayda kılıç uranın
Koşarak ağuşuna atın tütün sararak
Muhsin der, minareyi Peygambere sapladık
Yakarak cehennemi, cehennemi yakarak.

evde CAT başına

"Benim için İstanbul tamamen bitti. Beş yıldır köyde yaşıyorum. Zamanım var. Üretebiliyorum. Mutluyum."

ÇAY KAÇ LİRA? 50 LİRA, AL BEBEĞİM!

DOSTOYEVSKİ VE TOLSTOY'U TEKRAR OKUYACAĞIM

Dünya klasiklerinden Dostoyevski ve Tolstoy'u tekrar okuyacağım. Okuduğum dönemlerde anlamadığım çok şey oldu. Kırkımdan sonra onları tekrar okuyacağım. Ben genel olarak tarih kitapları okumayı severim. Bilgi içeren makale tarzında kitaplar okumayı severim. Mesela şu ara Nazi tarihi okuyorum, Rockefeller okuyorum... Altyapısı günümüze çok uygun bir matematiktir. Bir bakıyorum ki, aslında yaşadıklarımız 1940'ın yansıması. Sonra Matrix'e dönüşüyorsun. Yeşil yeşil gözünün önünden geçiyor her şey. Televizyona bakıyorsun ve diyorsun ki "Al işte aynısı!"

ŞİİR SEVEN BİRİ DEĞİLİM

Şiir ve özlü söz içerikli kitapları seven bir adam değilim. Çünkü o sözü kendim bulmak isterim. Ben daima kendi üreten bir adam olmak isterim.

Çok şair arkadaşım var. Çok edebiyatçı arkadaşım var. Çok edebiyat geceleri olmuştur çocukluğumuzdan beri. Onların o feci edebi halleri bir yerden sonra beni çok bayabiliyor. "Şehir geliyor üzerime üzerime" durumları beni sıkıyor. Gelsin yani ne var? Bu mudur yani? Sırf bunun için pek çok fanzinde takma isimle anti yazılar yazmışımdır: "Yayım" diye takma bir soy isim edindim kendime. Birçok fanzinde "Hayko Yayım" diye yazılar yazdım. Ama nasıl saçmıyorum göreceksiniz. Ona bile "Abi çok acayip yazılar yazıyorsun" dediler. Biraz o işlere uzağım. Uzak kalmayı da tercih ediyorum.

"EN" DİYE BİR ŞEY YOK

En sevdiğim şarkı, en sevdiğim film diye tek bir şey olmadı hiç hayatımda. Çok var çünkü. Soundtracklerden çok etkileniyorum, klasik

müziklerden çok etkileniyorum ve dinliyorum. Rock müzik, elektronik müzik, thrash metal, black metal, gotik metal, hatta death metallerini şu anda yeni sound yapılmış halleri beni çıldırttı. Eskiden sound çıkmıyordu şimdi çok teknolojik ve müthiş.

Caz müzik çok dinlerim. Diana Krall severim. Bir tek pop müzik dinlemez. Bir şey anlatmıyor çünkü bana.

KARANLIĞIN İÇİNDE IŞIK YAPAN BAŞKA BİR KARANLIKTIR KIRMIZI

Mesela "En sevdiğin renk ne?" diye sordular bir keresinde. Hiçbirine karşı kötü bir niyetim

yok ki. Hayatta yeşil kullanmam diye bir durumum yok. Bir bakırım o gün en sevdiğim yeşil olur ama ertesi gün maviye karşı da boş olmadığımı anlarım.

Kırmızıyı severim mesela, sahnede

çok kullanırım. Çünkü karanlığın içinde ışık yapan başka bir karanlık gibi görürüm kırmızıyı. Bu yüzden "en" yok.

İSTANBUL'DA ÜRETEMİYORDUM

Nişantaşı'nda oturmak hiçbir şey ifade etmiyor. Gidip yüksek kira veren bir kafede oturup "İki çay alabilir miyim? Kaç lira? 50 Lira, al bebeğim"

diye hayatımı geçirmek istemedim. Bu nedenle İstanbul tamamen bitti. 5 yıldır Kuşadası'nda, köyde yaşıyorum. Vaktim var, zamanım var. Üretebiliyorum. İstanbul'da bunu yapamıyordum. Kargaşa içinde yorgunlukla bunu yapmak zor. Eve geldiğinde üretecek gücün olmuyor. Ertesi gün başka bir karmaşa.

Uzun vadede bir şey üretemeyince "Ben gidiyorum" dedim. Buraya geldiğimden beri kafam açıldı. 21 senedir bu işin içindeysen İstanbul'da rutine

bağlıyorsun. 10 yıl önce kaydettiğim şarkıyı aynı şekilde çalamam. Eski alt yapıların hükmü bitti. İstanbul'da yaşayanların bunun farkında değil, çünkü çoğu yorgun. ✿

HAYKO
CEPKİN

Köye
yerleştikten
beri
kafam açıldı.

OSMAN
PALABIYIK

YAŞIYORUZ, BU HARİKA BİR ŞEY

Cok küçük yaştan beri "Bir albümüm olsa"
diyorudum ama hiçbir zaman müziyen olacağımı
düşünmemiştim. Psikolog olurudum ama bir de
albümüm olur diyordum. İlk kayıtlar sağda solda,
arka daşlarımla yaptığım kayıtlardır, bir beklenti
duyarak da paylaşmamıştım aslında. Ama
iyi bir tepki aldım. İlk konserden
itibaren geleceğe değil ama kendi
yaptıklarımı da bir beklentim
vardı. Tüm konserleri bir paket
olarak düşündüm. Hepsinin
benim için özel bir şey olması
çin özenle çalıştım. "Ne olursa
olsun, her şeyi istediğim gibi
yapacağım ve en azından benim
gibi düşünenleri, hissettirene
insanların karışmasına müsaade
etmeyeceğim" diyordum, bunun bir
yolu obaleceğine inanıyordum; nitekim
varmış da, bugüne kadar geldik...

**HAYALİM, İSTEDİĞİM
HER ŞEYİ YAPABİLMEKTİ**

Üniversitedeyken, hayatımda istediğim her şeyi yapabilemyi hayal ediyordum. Mesaili çalışma düzeneine geçince o hayaller bir dönem suya düştü tabii ama şimdi tekrar o rahatlıktayım. İllüstrasyon yapıyorum, dövmeye yapıyorum, eskiden diğeri fotoğraf çekiyordum; şimdilerde analog fotoğraf çekiyorum. Epey geniş bir analog makine koleksiyonum var. Sürekli eskici tezgahlarını kontrol ediyorum, epey bir şey topladım böyle.

İNSAN BAZEN İÇİNDEKİ SEVGİYİ FARK EDEMİYOR

İnsan bazılar içindeki sevginin varlığını haberdar olamayabilir. Her şeyi çok seviyor, ona önem veriyor ama kendi kendine onu bastırıyor. Ama aslında içinde bir yerde, her birinci planda, her önemli. Örneğin benim "Ya bi' dakika ben doktora" haksızlık ediyorum, müziğe de haksızlık ediyorum, ikisini birini seçmiyorum" demem gibi. Sonuçta kadar boyle devam edeceğim, diye düşünüyordum. Bir yerden sonra değişimiye tercih ettim, o andan itibaren müzik, hayatımda ana öğe oldu ve bugün bu kararı verdiğim için çok mutluym.

**ÇOCUK KİTABI
YAZMAK İSTİYORUM**

Çocuk kitabı yazma hayalim var, ufak tefek görüşmelerimiz oluyor tabii ki ama şu an öyle bir zamanım yok.Aceleyle getirilmiş, öylesine hazırlanmış bir kitap yazmak istemem çünkü.Yazısıyla, çiziimiyle özenli bir çalışma yapmak isterim. gelmesini ve çalışacak zamanı ke bekliyorum ama konser yoğunlu bulamıyorum.

**Hayatta bizi
yakalayabilecek
çok şey var. Buna
masadaki çiçekler
de dahil, duvarın
rengi de...**

PSİKOLOJİ EĞİTİMİNİN MÜZİĞİME ETKİSİ ÇOK FAZLA

Esikden, aldığım psikoloji eğitimimin müziğime etkisi olmadığını düşünüyordum ama artık şunu anlayabiliyorum; psikoloji eğitiminde bir yerden sonra duyguları adlandırmayı, tanımlamayı ve kelimelere dökmeyi öğreniyorsunuz. Çünkü karşızdakinin kelimelere dömediklerine yardımca olmanız gerekiyor. Hayliye kendi derdinin üstesinden gelirken de, bende işleyen strateji o duyguları tanımlamak, anlamak oluyor. Bunları anladığınız zaman da o duygular şarkı sözü oluyor. Bir dönemim

çok yoğun duygusuyla bir şeyler yazıyorum, biraz zaman geçtikten, sakinleştikten sonra onlar şarkıya dönüşüyor.

ALBÜMLERİMİN BİR HİKÂYESİ VAR

Albumlerim genelde bir hikâye, bir tema üzerine şekilleniyor. İkinci albüm o şekilde gelişti. Üçüncü albüm de o şekilde doğacak. Çünkü bir şekilde kronolojik gidiyor şarkılar; arka arkaya getirdiğimizde kendi hikâyesini oluşturuyor. Ben sürü şey yazıyorum ama hikâyenin parçası olmayanlar kendilerini eleniyor zaten. Şeytan' eski bir şarkıydı mesela, ilk albümden önce biz bu şarkıyı konserlerde çok severek çalıyorduk ama ilk albümden temasına ve duygusuna hiç uymadığı için bir sonraki albüme kaldı ve o albümden hikâyeyi tamamlayan çok önemli bir şarkı oldu.

KIZGINKEN BİLE SAKİNİM

Çoğunlukla sıkı söylerken olduğum gibi, sakının, kızıldığında da sakın kıyıyorum zaten. Bağırıyorum mesela. Genel olarak sakının. Hayatta bizi kaleyşabilecek çok şey var. Buna masadaki çiçekler de dahil, duvarın rengi de, güneşin aniden ortaya çıkıp havanın birdenbire bulutlanması da... Ben bütün bunlara ayni duyuyorum. Ama mesaili çıkışırken belki de bu kadar duyuyordum. O yüzden şu anki dünyada ve çalışma şartlarında bu kadar içimize müdahale edebilen, bu kadar vücuda fiziken de girebilen bir tek müzik var belki de.

Eğer ben de dokunabiliyorsaım bu noktada, çok mutluym.

YEMEK YAPMAK BENİ SAKINLESTİRİYOR

Genelde bir şey okumak, dinlemek değil de bir şeyler yapmak beni sakinleştiriyor. Çok paniklediğim ya da çok sinirlendiğim zamanlarda, ki bunlar zaten çok az olduğu için, bir şeyler uğraşmak, bir şeyleri miniciklamak, onlarla oynamak, resim yapmak, yemek yapmak beni daha çok sakinleştiriyor. Müzikal anlarda, beni çok sakinleştiren şeyler aynı zamanda üzen şeyler de olabiliyor.

"Evet çok sakinleştim ama neden bu kadar huzunluyum" diyorum mesela. Nick Drake örneğin, çok buruk bir sakinlik hissi veriyor bana.

UMUT DA UMUTSUZLUK DA HAYATA DAHİL

Hayata gerçekçi bakmaya çalışıyorum
genelde. O gerçekçiliğin içinde umut da
var umutsuzluk da. Kendimizi çok fazla
önememediğimiz zaman daha umutlu ve
daha yolunda akıyor her şey ve daha sakin
olabiliyoruz. Yaşıyoruz, yaşıyoruz ve bu
bence harika bir şey. Bir de istediğimiz
şeyleri de yapabiliyorsak, ne güzel!

 reeder

Detoks Telefonu

Sosyal medyadan
yorulan ruhların
arınma zamanı!

F1
touché

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

 **YERLİ
ÜRETİM**

BİROL
TEZCAN

Doğdukları günden beri evlatlarına; doğruyu, dürüstlüğü, sakiniği, mütevazılığı öğretmeye çalışmışım. Görüyorum ki bunca saydığım şeyin bir tekini bile öğretememişim. Hâlâ mütevazıya mütevazı diyor benim salak oğlan.

MÜTEVAZİ BEY VE MUHTEŞEM BÜSTÜ

E

vden çıkarken kendimi büyük bir gösterinin içinde buldum. Oysa bunun böyle olmaması gerektiğini baştan konuşmuşuk. "Tabii ki tebrik edin," demiştim "ama birkaç devlet görevlisi, birkaç sembolik vatandaş, (tabii bize yakın olması tercih nenendir), birkaç çiçek, bir ödül yeter," demiştim ama resmi işlere her zaman müdahale edilemiyor.

Tabii böyle soğuk buylu boyunca çiçeklerle kaplanmasın bütün evlerin balkonlarından posterlerinin aşağılara sarkıtılması, bürokrasinin illeri gelenleri başta olmak üzere, kentnin neredeyse bütün sakinlerinin evimin önüne toplanmış olması için gıdıklamıyor değil. Bu gurur verici durum eşya ve benden çok, çocuklarımı sevindiriyor. Oysa doğdukları günden beri evlatlarına; doğruyu, dürüstlüğü, hiçbir olma dı sakiniği, o da olma dı dinginliği, bilemedim mütevazılığı öğretmeye çalışmışım. Bu sabah görüyorum ki bunca saydığım şeyin bir tekini bile öğretememişim. Hâlâ mütevazıya mütevazı diyor benim salak oğlan mesela.

Mütevazı insanın içinde olacak. Sonradan öğrenilemiyor demek ki...
Mütevazı insanın içinde olacak. Sonradan öğrenilemiyor demek ki. Çok değerli belediye başkanımız beni arayıp, "Beyefendi, kentimizde yaptığınız üstün hizmet takdire şayandır. Biz ne kadar konuşsak boş, Beyefendi de takdirlerseniz ve tebriklerini iletirler. Size bir heykelinizin kent parklarından birine dikileceğini gururla bildirmek isterim," dediğinde.

"Heykelim mi? Büstüm mü?" diye sordum hemen. Böyle akli başında bir soru beklemediği için afalladı tabii.

"Bakin beyefendi," dedim, "müsaade buyurunuz; nitekim bu ayırım çok önemli, ben heykelim yerine büstümün dikilmesini tercih ederim."

"Neden efendim?" diye sordu şaşırırmı bir ses tonuyla.

O sormasa da anlatacaktım, "Kentimizde doğru düzgün heykeltıraş kalmadı. Hepsi başka başka kentlere göçtü. Katanlar da sizin amca, teyze çocuklarınız."

"Hayır efendim, katyen! İki de halamın oğludur," diye itiraz etti.

Derhal özür diledim yanlış bilgi verdiğim için. Sonra devam ettim, "Bu halamınızın oğulları, kesinlikle kötülemek için söyleyiyor ama kentteki bütün heykelleri yaptıkları

için, çünkü zataliniz her hafta birini böyle ödüllendiriyorsunuz..."

"Ne yapalım canım, kadroya alamadık hala oğulları, parça başı çalıştıkları için..."

"Anlıyorum beyefendi ve sonuna kadar katılıyorum. İşte sayın hala oğullarınız beyefendiler, o kadar çok yoruluyorlar ki, heykellerinin sadece baş kısmı değişik oluyor. Boyundan aşağısı aynı. Gururla söyleyelim ki şimdiye kadar dikilen bütün heykellerin açılışında bulundum. Hevesle kendi heykelimin törenine de bir gün katılma hayalini kurdum. Ve buna heykelden sonra ortak bir kanyaya vardım ki, boyundan aşağısı aynı bu heykellerin. Kalıp. Fabrikasyon."

"Haksızlık ediyorsunuz beyefendi," diye itiraz etti telefondaki ses.

"Beyefendi," dedim sesimi biraz sertleştirerek. "Geçen hafta açılışını yaptığınız zatalinizin halasının heykelinin boyundan aşağısı ile, bir önceki hafta açılışı yapılan Zekeriya Bey'in heykelinin belden aşağısı ile aynı. Eminim sizin de dikkatinizden kaçmamıştır. Affedersiniz ama halanızın testisleri göz hizamızıydı."

"O küçük bir karışıklık idi ve hemen düzeltildi."

"Neredeyse bir sene sonra. İşte ben de bu tür sıkıntılar yaşamamak için heykelimin değil, büstümün dikilmesini istiyorum."

"Siz nasıl isterseniz efendim."

Üzerinde bir de sözümlü yazmak istiyorlar mı. Ne yazdırmak istedikleri sordular, ben de çocuklarima baktım ki işi.

"Benim söylediğim ve sizin en çok sevdiğiniz bir sözü yazdırın," dedim, çok sevinildim. Çocuklarımı mutlu etmeyi seviyorum.

Birkaç gün sonra tekrar arayarak heykeltıraşların çok yoğun olduğunu, beni görmeye gelemecek olduklarını, o nedenle de bir vesikalık, bir biyometrik (ayrıntı için galiba), bir yandan, bir de ense fotoğrafı istediler. Ben de bizim büyük oğlanla gönderdim. Zaten oğlan da uğrayıp kaidenin üzerine yazılacak sözü, yani benim sözümlü söyleyecekti onlara. Hâlâ bana söylemiyorlar. Şüphe olacaktı.

Ondan birkaç gün sonra da arayarak büstümün koyulacağı parkın ismini ve yatırmam gereken para miktarını söylediler. Miktarı tirazım sonu verdi vermesine ama yuzde on kadar. Parayı elden teslim etmem gerektiği için atölyeye gidip heykeltıraşa verdim. Hazır oraya kadar gitmiş büstümü görmek istediğini söyledim ama açılıştan önce görmemin uğursuzluk getireceğini söyleyerek beni kibarca kovdular.

Başta da söylediyim gibi, açılış günü tam bir izdiham yaşanıyordu. Büstün akrabalarını yanımdıydı. Bu kadar akrabayı en son Cemil dayımın cenazesinde gördüm. Rahmetli heykelini diktiremeden gitti. Büstümün üzerinde bir bez vardı. Kurdele ile bağlanmış. Kısa bir konuşma yapamamı istediler. "Konuşmayı pek beceremem," diyerek hazırladığım dört sayfalık metni okudum. Sonra da heyecanlı büstü kaplayan bezı söktüm. Bu ne lan! Oğlan gururlanarak yazıyı gösterdi, "Nasıl olmuş baba? En çok sevdiğim sözün," dedi.

"Mütevazı şaş, mütevazı öl. Elbet kıymet verenin bulunur." "Mütevazı mı?" "Evet, canım babam."

Yazdan sonra büstü gördüm. "Lan bu büst sensin ya şerefisi!" "Sana da benziyor baba! Sen hep gurur duymaz mıydın oğlum bana benziyor diye!"

Gün boyu kovaladım ama yakalayamadım. Nasıl olsa aşkam eve gelir.

Büstün kaldırılması için derhal dilekçe verdim. Dikkat ediyorsanız büstüm demiyorum artık. Dilekçem mahalle muhtarlığı tarafından onaylanınca, ilçe belediye meclisinde değerlendirilip büyükşehir belediye meclisine, oradan da onay alırsa başkente, millet meclisine gidecek. Meclis de uygun görürse bir müfettiş görevlendirilecek ve gerekli incelemeler yapılacaktır.

Uyum geldi, oğlan gelmedi...

Sonuçtan beni haberdar edin. ✨

İKİ BUÇUK / PELİN YILDIRIM

Sevmediğim şeyler olmalı.
Sevmediğim şeyler olmalı ki şu an,
hepsi birden ölsün
ama
ben ölmeden kimse ölmüyor.

Bu kadar görünmezlik fazla,
az olan toprak,
sıkışan dişlerim,
halim...

Kirli duvarlarına
en sevdiğim yanıma verdim, sol.
İçimde yalnız birini besledim,
sağ kulaktan.
Öpülen son yere işledim ismini...
O yüzden ikiye bölse ölmemen,
dörde ayırsan bi' halta benzemem.

Hepsi birbirini içinde;
genç,
az genç,
çok genç,
hiç genç.
Kaç yaşındalar bilmiyorum.
Kim/neden ağlatıyor?

Arabam olsa
motorunu veya,
boğazım taşlanana dek bağırırım.
Sonra,
yuttum mu sesimi
kocaman yazarım satır aralarına;
sevdiğimi,
kimliğimi,
ten görüşmelerini.

Kimliğini unut,
böbreğini sat,
bildiğini sus,
durakdım ısıldıyor bak;
gençler eskir, buna yaşlılık diyemezsin.

BAZEN / MELİKE DOĞAN

Sağım solum önüm arkam,
Bazen diyorum ki kendi kendime
Annem söyleniyor diye
Salonda içmediği sigaraları
İçmeye gitti balkona
Zamanında kızıyorдум ya sana
Çocukça içme diye
Bazen diyorum
Keşke
Daha fazla kızsaydım da
İçmeseydi, gitmeseydi.
Bazen diyorum
Keşke
Kahvenin yanında iyi geliyor bu meret diye
Karşılıklı sigara tütürmeden
Gitmeseydi.

Bazen
Bu saatte ne işi var bu adamın dışarda?
Hay Allah!
Hiç de bu kadar geç kalmazdı babam.
Diyorum
Hiç gitmemişsin gibi
Bazen yola bakıyorum yürürken
Koşeden dönüvereceğimmiş gibi geliyor
Sen gelmeyince
Boynum biraz daha bükülüyor tabii
Haliyle

Koca koca adamların
Babalarını kıskanıyorum
Ne yalan söyleyeyim.
Sanırlarlar böyle birden.
Daha sıkı sarınlı!
İyiye söyleniyorum
İçimden

YOLUN SONU / RAZİYE AYHAN

Yolun sonunu göremiyorum elbet ama
oraya bi' sebepten varamazsam içimde
çığlık çığlığa uçurtmalar sensin unutma.

HAYÂSİZ HAYVAN / TAN DOĞAN

'biz'e musallat olan taş kum ve çöl
sen kimden yanasın ey kuş ey 'aşk' ey yaprak
'her şey çoktan bitmiş' diyen bulut lâl
'ben' âmadır hem 'ben'-öte'de hem 'biz'de
konusunu alamadık 'yalan'ın
hayal kırıklığı korkuncu hakikat küskün
akıl karışıklığıdır 'özgürlük'
her nef(e)s bir korku dokumaksa gam
firâr edecek bir 'ada' hiç
olmadı
fedâkârlık felâketidir 'ruh'un
'hayat'ımız berbat ve bedbaht
ezelden ebede tek mirâs 'acı'
bulantımız bunaltımızdan
-ne diyordum-
'hayâsız hayvan'lar insan

PELİKAN / SEDEF CEYLAN

Kebekeçlere güvenme olur mu?
Bir pelikan bul, ona koy
Kitaplarını ve yavru utumlarını
Gagasında Antarktika
Ayaklarında Büyük Okyanus
Turuncu bir denizin varlığına inanırsın hem
Yeni kitaplar yazar
Onlara mavi gözli
Beyaz tüylü ilahlar yaratırsın
İnanmak için neden arayanlara gözlerini,
Saklanmak için yer arayanlara
torbasını gösterirsin.

SAYIKLAMALAR / TARKAN TOKA

Bölünecek suretin aynada. Boynunda o eski
sardunya, o süslü İbrani harfleri kuyu kadar
güzel, sıızlayan bir çift meme gibi, gece yarısında.

Genişleyecek anlamın.
(Yırtılan tarafından kağıdın...)
Adını söyleyeceğim sana koro çocuklarıyla.
Sıcakmış paltomun altında.
Mora donecek dudaklarındaki uçuk
hazdan yorulunca. Yanacak yüzün sonra,
kökulecek usulca. Üzüleceğim pek az
darağacı diktim diye senin adına. İpleri kopacak
ömürümün. Cebraîl incek kuşlara.

Dağıtsan şimdi üzerime, mürekkep olsun...
Çizsem susmanı geçip giden bir faytonun
kenarına, sokuğunu diksem eteğinin...
Şeker kokarım belki. Belki begonya.

Sarmaşık büyüyle sen kalın odalarda.
Hiç öpülmemiş olacaksın yeryüzü yok olunca.
Senin hayalindir o başkalarının parmaklarıyla
mandolin çalan. Biraz daha kırılmasın ben,
ırk değiştirecek sanki ağzımdaki zenci ten.
Kırılmasın biraz daha, sığınacak şehirler
körfez uçlarına. Yıkılacak asma köprüler...
Ve duasız kalacak katedral kubbeleri.
Şarapnel sıçrayacak nakışlı lımarlara.
Üzüleceğim pek az vurulduğ diye senin adına.
Üzüleceğim alımdaki utançla.

Bütün gece kirliteceğim seni,
yaprığın suya değmesi gibi.
Bütün gece, yarattım ilk sevgi ile...
Tefrika romanları okuyacağım sana.
Çiçekler yağacak yastığındaki define çukuruna.
Ah benim kağıttan gömleğim! Vيرانem ol.
Ve mahalledeki kanayan çeşmem...
Ve toprağımın nabzı...

Okak sayısı için
15 Aralık tarihine kadar
öykü ve şiirlerini
otokur@otdergi.com
adresine gönder,
önümüzdeki ay
OT'ta yerini al.

Radyonun sesini açtım, şarkıyı söyleyen kadın
"Beklerim yolunu aylar boyunca..." diyordu.

BERABER VE SOLO ŞARKILAR

İLKAY YILDIZ

Müberra halam, Bahri eniştem seviyor diye her cuma enginar yapar, sonra süslenip iskeleye iner. Çünkü Bahri enişte gelirse cuma akşamı son vapurla gelir. Küçük halam komarlardan duymuş, enişte sarışın bir kadınlı dost hayatı yaşamış. Hayta buna niye bu kadar bozdukları anlamadım. Bayta en değerli şey dostluktur" deyip duruyordu bin hikâyeler. Bomonti tarafında bir pazar akşamı görmüştük. İkisi de sarışınmış, Müberra halam buna tevazüt diyor; "Bahri sarışınlardan hoşlanmaz bile, gülüp geçmek gerek" diyor ama henüz bu konuda şaka yapablen çıkmadı. Bahri enişte gideli beş ay oluyor, beş aydır her cuma enginar yiyoruz. Evin kadınları Müberra halamı her gün yeni bir teselliyi besliyor, kâh çok zaman önce yaşanmış bir hikâyedeki adamın pısmarı olup geri döndüğü gün anlatılıyor kâh oteki kadınlara başlarına gelmiş felaketler. Iğınçtır, hiçbir hikâyede geride kalan kadın yol gözlemekten vazgeçip başka bir adama âşık olmuyor. Annemin dediğine göre bu sadece filmlerde oluyormuş. Müberra halam, esas kadının zaferiyle biten ikinci el öykülerini sessizce dinler ve kalbinden geçeni değeri aklının irdettiğini söyler. "Umudumu kaybettığım gün özgürleşeceğim. Tıpkı güzel mi çirkin mi olduğuma karar verdiğimde fotoğraflara göz verirken rahatlayacağım gibi." Siemsiz, dümdüz mırıldandığı sözlerini kalplerimize düşmeden havada yakalar, sonra beklenmedik bir neşeyle radyoyu açar ve âdetimiz olduğu üzere şarkılardan fal tutma oyununu başlatır. Baaanneme sözü genellikle bir türki denik gelirse herkes kahkahaya boğulur. Müberra halama bu aralar hep hava durumu denk geliyor. O da her seferinde aynı şeyi söylüyor: "Ya benim kaderim faşist ya da Tann'ın berbat bir mizah anlayışı var."

Evin sürekli değişen ruh haline rağmen allenin

kadınlarıyla sayfiyede olmayı seviyorum. Bu kelimeyi yeni öğrendim. Önceleri sayfiye dendiğinde uzak bir akrabadan bahsediliyor sanıyordum. Öğe uykusuna alışımtı, akşamızı çayın yanımdaki küçük kabusyelere ve dedemin sürekli evde olmasına da. Dedemin sayfiye vazifesi çağrıldığında sofraya gelmek, gerek görüldüğünde radyonun sesini ksmak, yegeninin Almanyadan gönderdiği fotoğrafı makinesiyle fotoğraflarımla çekmek ve Müberra halam için evin diğer kadınlara "Şu kızı umutlandırmayın" diye söylenmektedir. Bahri eniştem, dedemin asker arkadaşısı Hikmet'in oğludur ve dedem onun için sabahları "Şeytan görsün yüzünü!" der, öğleden sonraları onunla tavla oynayıp kahve içer. Bu sırn her gün bir gazoz karşılığı tutuyorum ve babaannemin onu yakalamaması için dua ediyorum. Hayatta sadece iki kişinin bildiği şeylerin olması bence çok heyecan verici. Babam, adaya cumartesi sabahları gelir, annem fazla süslenmeye özen gösterir, ben de çok sevinmişim gibi yaparım. Herkesin parmak ucunda

yürüdüğü saatleri atlatmışızda, babamın sanki başka bir ülkeden geliyormuş gibi anlatıcı şehit havadisi hepimizi eğlendirir. Pazar günleri babalar şehre döner, ada kadınlara, çocuklara ve büyükbabalara kalır. O pazar yine babama vapura kadar yürüdüm, eve dönerken Bahri enişteyle güldüm. Yanında da sarışın dostu. Günlerden cuma dediği ama Bahri enişte gelmişti. Hemen eve koştum, Müberra halama bu kez harika bir şarkı denk gelecekti, sonra Bahri eniştem kapıdan içeri girecek ve hepimiz gülecekti. Radyonun sesini açtım, şarkıyı söyleyen kadın "Beklerim yolunu aylar boyunca..." diyordu. Kimsin gülmüdü. Zaten enginarın mevsimi de geçmişti.

Umudumu
kaybettığım gün
özgürleşeceğim.

DÖNDAR
HIZAL

DYUKTA SU

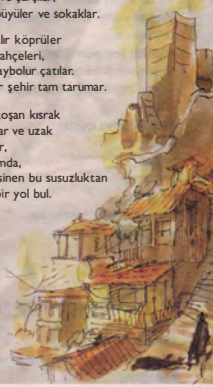
Şans, zardan önce vardı
Tuy, ilk anda bilir gözüyüzünü
Kanat, kıştan önce vardı
Tanı yerini vardı, geçeden ve günden önce.
Bütün şehirlerden geçen bir yol vardı,
Kenarında ağaçların dizildiği,
Dut, sedir ve ceviz.

"Çıkarsa acıyı ceviz" diyorlar,
Dallarına uzanan kuraklık bilgisi
Acıyı çıkar, kabuğu su.
Ömrüne sinen bu susuzluktan
Kendine bir yol bul.

Ey bu sözlerin ağzı,
Kendine konuş kısırak,
Rahvan dağ kenarları,
Dörtmala vadi dipleri...
Dur! Bu oyukta su var.
Sudan açılır hayat.
Açılır devirler, kapılar,
Tezgahlar ve çarşılar,
Çözülür büyüler ve sokaklar.

Geride kalı körpüler
ve asma bahçeleri,
Tek tek kaybolur çatılar.
Arkada bir şehir tamıramı.

Kendine koşan kısırak
Yele, rüzgar ve uzak
Şurada dur,
Tam şuramda,
Ömrüne sinen bu susuzluktan
Kendine bir yol bul.

Illustrasyon: Benzer

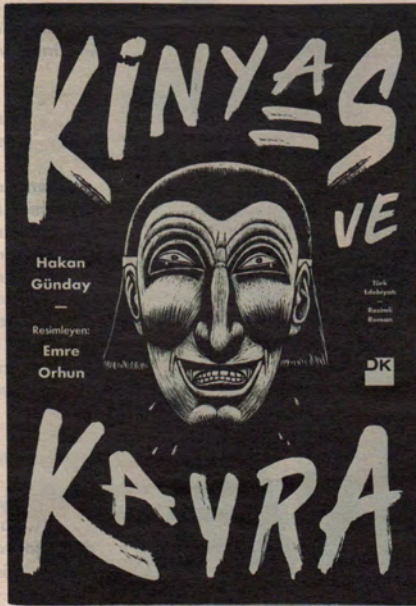
ARALIK 2016 Sayı 70 - Aylık Paldır Kültür Edebiyat ve Mizah Dergisi
Aylık Yözen Soruluyor - İmtiyaz Sahibi ve Yayıncı:
MEDYAATILARCI.TC.IT.31.1
Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Hakan Unudulmaz
Satış ve Pazarlama Direktörü: Hakan Unudulmaz
Reklam:medyaatilarci@gmail.com

www.otdergi.com
Adres: Tevyeve Mah. Akarık Sok. Karanlık Apt. No: 17 Kat: 2 D 7 Şişli İSTANBUL
Tel: 0212 374 3354 Baskınları: Bayanlar Ama. Pazarı Tuzum Yayıncılık
Hiz. T.C. A.Ş. Baharlar Mah. Çakmak 2. Cad. Güneşli Sok. 22. Kat No: 1 Arayüz
Baskınları: İSTANBUL - Tel: 0212 374 3355
Genel Dağıtım: Türkiye Dağıtım Pazarlama A.Ş. - İSBN: 008-450X

Yayıncıların tüm izinleri, tıpkı ve kopyaları için hakları saklıdır. Yayıncıların ve diğerleri için izin alınmadan hiçbir şekilde ve genel yayın organında ve özel ortamda kullanılması.

Hakan Günday'ın unutulmaz ilk romanı **Kinyas ve Kayra** 18. yıl özel baskısı kitabevlerinde!

Emre Orhun çizimleriyle

Sevecek bir hakiki insan bulanlara
şasırmak lâzım... Çünkü onun
bir hayalini bile bulmak o kadar güç,
o kadar güç ki...

Hangi ümide sarılsam elimde kalıyor,
neyi sevsem ölüyor.

İnsan ayrılık saatinde durmadan
konuşmalı, nesi varsa söyleyip bitirmeli.

Yara sıcakken acımaz.

Dünyada zamanla yıpranmayan,
mukvetini kaybetmeyen hiçbir his yok.

Ümitsiz hastalıkların,
mukadder felaketlerin ilacı
tahammül ve tevekküldür.

İnsan, yaşadığı yerdeki insanlara
görünmez ince tellerle bağlanırmış;
ayrılık vaktinde bu bağlar gerilmeye,
kopan keman telleri gibi acı sesler
çıkarmaya başlar, her birinin
gönlümüzden kopup ayrılması,
bir ayrı sızı uyandırmış.

Beni üzsun, uğraştırın, ziyanı yok,
fakat kendi kendimle yalnız bırakmasın.

Artık, hayatla barıştım.
Her şeyi tekrar seviyorum.

Öyle sanıyorum ki, Kudret,
yalnız güzel simaları değil,
güzel toprakları, güzel denizleri de
insana gizli gönül azapları
versin diye yaratmış.

REŞAT NURİ GÜNTEKİN, Çalıkuşu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

